

דידן נצח

תיעוד אירועי תקופת המשפט
והנצחון בה' טבת תשמ"ז

– נספח לקלטת הוידאו –

יוצא לאור על ידי

"ועד תלמידי התמימים העולמי"

תחת הנהלת ישיבת תורת"ל המרכזית - 770

ברוקלין נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים ושבע לבריאה

©

Published and Copyrighted by
Vaad Talmidei Hatmimim Haolami
770 Eastern Parkway, Brooklyn N.Y. 11213
Tel: 718.771.9674 · Fax: 718.363.1774
Email: Vaadhatmimim@gmail.com

5767 · 2006

Printed in the United States of America

נדפס בדפוס
The Print House
538 Johnson Ave.
Brooklyn N.Y. 11237
(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס
ע"י
לוי יצחק בן רבקה
מנחם מענדל בן פייגא
שמואל בן חנה רבקה

פתח דבר

בקשר לחגיגת יובל העשרים שנה¹ ליום הבהיר ה' טבת ה'תשמ"ז-ה'תשס"ז, יום בו "דידן נצח" באופן גלוי לעיני כל העמים (בבית המשפט הפדרלי) בנוגע לספרי וכתבי רבותינו נשיאנו שבספריית ליובאוויטש, ומובן שהוא ענין עיקרי ויסודי בדורנו – דור השביעי, אשר כבר קבעו כ"ק אדמו"ר זי"ע ל"יום סגולה" ו"עת רצון",

הננו מו"ל 'וידיאו' מיוחד הנקרא בשם "דידן נצח". לשלימות הענין ומפאת חסרון פרטים שלא נמצאים ע"ג הוידיאו, מצורף בזה גם קובץ, שמטרתו לתת ראשי פרקים ורקע למה שמופיע בווידיאו.

עריכת הוידיאו

הוידיאו נחלק לב' חלקים: "תקופת המשפט" ו"הנצחון".

מ"תקופת המשפט" מופיעים קטעים הבאים: "זרעו בחיים" וניגון "ניעט ניעט" מהתועדות י"ב תמוז תשמ"ה; "הנשיא הוא הכל" מיחידות כללית, אור לט"ו תמוז תשמ"ה; נסיעות הרבי לאהל הק'; הניגון "דידן נצח" בעידוד הרבי מהתועדות יו"ד שבט תשמ"ז; וסימנים על הנצחון מהתועדות י"ט כסלו תשמ"ז.

בחלק ב' "הנצחון", מופיעים קטעים הבאים: בשורת דידן נצח – ה' טבת תשמ"ז, שמחת החסידים, תפילת מנחה ושיחה; דברי הרבי על ה"עת רצון" ומסירת פדיונות והנסיעה לאהל; סעודת הודאה; שיחת י"ב טבת תשמ"ז; החזרת הספרים ל-770, ב' כסלו תשמ"ח; ושיחה ונתנת השתתפות בקניית ספרים, ה' טבת תשמ"ט.

עריכת הקובץ

בקובץ מופיעים רק ענינים השייכים במישרין ל'וידיאו', והוא אינו מכון למי שמעוניין לקרוא את פרשת הניצחון בשלימותה, שי"ל בתור תשורות מעל במות שונות.

¹ כמבואר באריכות בשיחות ומאמרי כ"ק אדמו"ר בקשר ליו"ד שבט תש"ל, וברשימות כ"ק אדמו"ר הרי"צ ז"ע בקשר לשנת תרס"ג.

כמו"כ, בתור הוספה ולחביבותא דמילתא, מצורף הנחות מהשיחות די"ב וט"ו תמוז תשמ"ה, הקשורים ל"פרשת הספרים".

כמו"כ מופיעים כאן כמה מודעות שפורסמו בשעתו, בכדי לעורר עדת חסידי חב"ד בקשר עם המצב דאז.

* * *

בשנת ה'תשנ"ב הוציאו תלמידי התמימים ב-770 תשורה לכבוד יום הבהיר ה' טבת, בה נלקטו שיחותיו של הרבי שנאמרו בה' טבת משנת ה'תשמ"ז עד שנת ה'תנש"א.

כשהעתק התשורה הגיע לידי הרבי, הואיל לכתוב על התשורה עצמה בזה הלשון "ויה"ר שיפעול פעולה רצויה במילואה כו' אזכיר עה"צ".

* * *

רוב החומר בקובץ זה מלוקט מקובץ "דידן נצח", ותודתנו נתונה למחבר הר' שמואל שי' לובעצקי על מסירת הדברים לדפוס. תודתינו נתונה גם להר' דוד שי' זאקליקובסקי מצוות chabad.org/Lubavitch Archives על שהואיל למסור לנו כמה תמונות ע"מ להדפיסם בקובץ זה.

תקוותינו החזקה אשר וידיאו זה בתוככי שאר פעולות ה'ועד', ישמש אמצעי לחיזוק התקשרותם של תלמידי התמימים לאילנא דחיי'.

עינינו נשואות לאבינו שבשמים בתחינה ובבקשה, אשר בזכות ה"קאך" בלימוד תורתו והליכה באורחותיו, ובפרט באופן ש"יראה . . . כאלו בעל השמועה עומד כנגדו", נזכה כולנו במהרה ל"דידן נצח" העיקרי, בקיום היעוד "הקיצו ורננו גו'", בביאת משיח צדקנו, ונזכה לחזות באור פני מלך חיים, תיכף ומיד ממש.

ועד תלמידי התמימים העולמי

יום הבהיר י"ד כסלו, ה'תשס"ז
בית חיינו - 770
ברוקלין, נ.י.

מפתח

חלק א': תקופת המשפט

9	הקדמה
	הרקע למשפט הספרים
	זרעו בחיים
12	"ב תמוז תשמ"ה
	ניעט ניעט ניקאווא
14	"ב תמוז תשמ"ה
	הנשיא הוא הכל
15	יחידות כללית אור לט"ו תמוז תשמ"ה
	הנסיעות לאהל
16	תקופת המשפט
	הניגון "דידן נצח"
18	יר"ד שבט תשמ"ו
	סימני נצחון
19	"ט כסלו תשמ"ז

חלק ב': הנצחון

	דידן נצח
23	ה' טבת תשמ"ז
	ותחי רוח יעקב אביהם
26	ה' טבת תשמ"ז
	עת רצון
28	ו' טבת תשמ"ז
	הנסיעה לאהל לאחר הנצחון
30	ז' טבת תשמ"ז
	סעודת ההודיה
32	ז' טבת תשמ"ז
	נצחון הטוב על הרע
34	י"ב טבת תשמ"ז
	הספרים חוזרים ל-770
35	ב' כסלו תשמ"ח
	מצות היום
37	ה' טבת תשמ"ט

הוספות

41	חלק מהתוועדות י"ב תמוז תשמ"ה
49	חלק מיחידות כללית לאורחים שי' אור לט"ו תמוז ה'תשמ"ה
55	מודעות שיצאו בחדשי כסלו-טבת תשמ"ו – ימי המשפט

חלק ראשון:

תקופת

המשפט

הקדמה

הרקע למשפט הספרים

בחדשי הקיץ של שנת ה'תשמ"ה הבחין א' מחברי הצוות של ספריית ליובאוויטש בניו-יורק, שממדפי הספריה נעלמים ספרים יקרי ערך לחסידות וליהדות כולה.

סיפר על-כך מנהל הספריה, הרב שלום דובער לוי: "באחד הימים שבין פסח לחג השבועות סיפר לי הרב יצחק ווילהלם, מעובדי הספרייה, שהיה אחראי על אוסף ספרי כ"ק אדמו"ר מהורי"צ כי נדמה לו שחסרים כמה ספרים מאוסף כ"ק אדמו"ר מהורי"צ. הרב ווילהלם הסתייג מיד שאינו יכול לקבוע זאת בוודאות, שכן באותו זמן לא היה קיים קטלוג מסודר לספרים שבאוסף הנ"ל והתקשינו להבחין בחסרונם. קבענו סימנים שונים בספריה, וכעבור שבוע ניתן היה להבחין בבירור כי נלקחו ספרים נוספים. הניסיונות לגלות את זהות הגנב עלו בתוהו".

בתקופת זמן זה הגיעה מאה"ק ידיעה נוספת: לאחד מחסידי חב"ד, סוחר ספרים במקצועו, נודע שספרים עתיקים מספריית אגו"ח מוצעים למכירה, והוא מיהר להודיע על-כך למזכירות.

בעקבות כך, החלו מיד בנסיונות ללכוד את האנשים שחדרו לספריה ונטלו את הספרים, אך המאמצים לא נשאו פרי עד אשר בסמיכות לחג השבועות התקין ר' חיים ברוך הלברשטם – מנאמני בית הרב – מצלמה נסתרת (ע"פ הצעת הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא ז"ע). סרט המצלמה נותר ריק במשך זמן-מה; אך שבועיים לאחר מכן, ביום כ"ב סיון, תיעדה המצלמה את ב.ג. – אחיינו של הרבי ונכדו של כ"ק אדמו"ר הרי"צ – נכנס למרתף הספרייה בשעות המאוחרות של הלילה. זמן קצר לאחר מכן הוא נראה עוזב כשהוא נושא שקיות מלאות ספרים.

דין נצח

יש לציין, שעל אף שב.ג. נכדו של כ"ק אדמו"ר הרי"צ ובנו של מנהל ישיבות תורת"ל העולמי, היה אז אדם פרטי בשנות השישים לחייו שחי בניו ג'רזי, והוציא את עצמו מהיהדות הדתית בכלל ותנועת ליובאוויטש בפרט. מלבד ביקורים אצל הוריו שגרו ב-770, לא היה לו כל קשר עם הרבי או עם חסידות חב"ד.

כשהתבקש להחזיר את הספרים סירב באומרו שאמו ודודתו (הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא) נתנו לו רשות לקחת ככל שלבו חפץ מהספרייה. הוא טען שהספרים (עכ"פ חלקם) שייכים לו בתור ירושה, והוא מתכוון למכור אותם תמורת סכום הגון. כאשר שאלו אצל הרבנית על ה"אישור" שקיבל לטענתו, אמרה הרבנית שלא היו דברים מעולם.

ראשית דבר, הוחלפו מנעולי הספרייה והותקנה במקום מערכת אזעקה. בסך-הכל, גנב ב.ג. ארבע-מאות ספרים יקרי ערך, שכללו פרשנות נדירה על ספרי קבלה, פירושים מופלאים על ספרי תנ"ך, ועוד.

החלו להגיע ידיעות כי ב.ג. החל במכירת הספרים. בשל שוויים הרב, סוחרי הספרים באה"ק, אירופה וארצות-הברית גילו התעניינות מרובה ברכישת ספרים אלו. כך, לדוגמא, נמכרה הגדה של פסח משנת תקי"ט בסך \$69,000 לסוחר ספרים שוויצרי, והוא מכר אותה לסוחר אחר בסך \$140,000. הוא הגדיל לעשות ופנה לבית מכירה פומבית השייכת לכנסיה במנהטן, אך ת"ל הצוות חשד כי הספרים גנובים ולא הסכים לשתף פעולה במכירת הספרים.

ב.ג. נתבקש, בדרכי נועם ובדרכי שלום, להשיב את הספרים אך הוא סירב לבקשות ואפילו להפצרות אביו הרש"ג. אז ביקש הרבי – באמצעות הרש"ג – שישלב את הספרים בדרך ידידותית ובמהירות האפשרית, כי "הספרים שייכים לקהל החסידים, ובהחלט יחזרו לבעליהם האמיתיים".

כשהדיונים עלו על שרטון, נקראו חברי ועד אגו"ח ליחידות עם הרבי, בראש-חודש תמוז ה'תשמ"ה. איש מהמוזמנים לא ידע על הגניבה, והרבי השמיע באזניהם דברים סתומים שהמשתתפים לא ידעו את פשרם. הרבי הוסיף, שאם העניין לא יתוקן עד י"ב תמוז, הוא ידבר על כך בפומבי בהתוועדות. כאמור, איש מהנוכחים לא היה בסוד הענינים ולא הבין במה המדובר.

פרשת גניבת הספרים לא היתה גניבה גרידא. מהיחס הרציני של הרבי אליה ניתן להבין כי היה כאן קטרוג על הנשיאות ר"ל. הרבי התבטא ביחידות אל הרה"ח ר' שנ"ז גורארי' חבר באגו"ח: "מזאל וויסן

חלק ראשון: תקופת המשפט

אז דאס איז א מלחמה מיט די אלע רביים! און מ'זאל וויסן אז די מלחמה איז ניט אף די ספרים נאר אויף דער ביינקעל (הנשיאות) והראה בידו הק' על הכסא!

ומכך מובנת השמחה כשהגיעה הבשורה ש"דידן נצח".

* * *

זרעו בחיים

י"ב תמוז תשמ"ה

כאמור, התוועדות י"ב תמוז היתה הפעם הראשונה בה התייחס הרבי בפומבי לגניבת הספרים.

תוכן קצר מהשיחה המופיעה בוידאו זה:

"הוא (נשיא הדור) בחיים" על-ידי שהחסידיים לומדים תורתו וממלאים תקנותיו * כן הוא גם לאחר ההסתלקות, על אף השאלה "וכי בכדי חנטו חנטיא" והגמ' ג"כ ידעה שאלה זו * וכן יהי' גם לאחר ביאת המשיח, מכיוון שכל חסיד ילך עם רבו, ואנו נלך עם הרבי שלנו * בכל דבר שבקדושה צ"ל מעלין בקודש, וכן גם

בענין זה * בחג הגאולה הרבי הרי"צ פעל הכל כפי שרצה * כך גם בענין הספרים, לא הסכים לצאת מהמדינה ההיא בלי הספרים, על אף שהי' זה סכנת נפשות ממש * מכך רואים את חביבותו לספרים * ואכן שלחו אנשים לוודאות שיוכל לקחת עמו את כל ספריו, חפציו וכתביו

770 שייך לאגודת חסידי חב"ד ולכן לא שילמו ע"כ מיסים * מה- שאין-כן מקום מגורים פרטי של מי שגר שם * לגבי דירתו של הרבי הרי"צ, אע"פ שלכאורה היא דירה פרטית אבל עיקר ענינה הי' התפילה, לימוד החסידות שלו, של כל נשיאי חב"ד ונשיאי החסידות הכללית * וכן נכתב בשטר הקניה של הבית * ואפי' הצרכים ה"פרטיים" שהי' עושה שם, אי"ז פרטי כי הי' עושה אותם בתור נשיא, וכך הוא הדין בתורה * והיות שיש שקוראים לזה דירה פרטית, התאספו אגו"ח והחליטו לפרסם שזה בית ששייך לאגו"ח * להוסיף לקומה השניה את השם (מלבד השם "בית אגודת חסידי חב"ד שנקבע על-ידי הרבי הרי"צ) "אהלי יוסף יצחק" * וגם להבא ימשיכו ללמוד ולהתפלל שם

חלק ראשון: תקופת המשפט

בשל חושך הגלות, מתרחשים ענינים שונים משונים ומצערים שאיש לא יכול הי' לשער שיתרחשו * נכנסו שלושה אנשים לרשות נשיא דורנו, ולקחו ספרים * הרבי הראה מופת והי' ביציאתם אחד שהבחין בהם * שנים מהם החזירו כל מה שלקחו, וסוכ"ס גם השלישי יחזיר * ברצוני להבהיר לטיפשים שבין החסידים (טיפשות שייכת אצל חסידים רק מצד החושך הכפול והמכופל) שלא יקנו את הספרים האלו * מי שקונה ה"ז נגד כוונתו של בעל הגאולה, "והיא לא תצלח" בעוה"ז ובעוה"ב * ומי שכבר קנה (וגדולה הרחמנות עליו כי אסור לרחם עליו...) יציג שטר מכירה ויקבל את כל כספו * יש לפרסם זה בכל מקום שיהי קט"ד לקנות מהספרים או החפצים

לימוד בהשגח"פ ממאורעות ימים אלו: ישנה פצצה שיכולה להתפוצץ, אבל אומרים עליה שהיא דבר טוב ומתוק, תפוח * עד"ז מצינו בתורה, כמ"ש ושמתם, זכה.. סם חיים ואם לומד תורה שלא לשמה הרי"ז ההיפך * כך הוא בספרים אלו, יכולים לחשוב שזה דבר מתוק – ספרים של נשיא דורנו ויש לקנות זאת, אך באמת זו פצצה ואיש אינו יודע מתי תתפוצץ * נשיא דורנו בוודאי ידאג שהכל יהי' כפי רצונו * הוא בחיים ע"י אגו"ח

* * *

ניעט ניעט ניעקאוואָ

י"ב תמוז תשמ"ה

בהמשך ההתוועדות, התחיל הרבי את הניגון "ניעט ניעט ניעקאוואָ"
ועודד בחזקה עם ידו הק'.

ניגון זה שרים כמעט בכל
התוועדות די"ב-י"ג תמוז החל משנת
תשכ"ה. קשר מיוחד יש לניגון זה עם
הרבי הרי"צ: הרבי סיפר שכשקיבל
הרבי הרי"צ את הבשורה ע"ד שחרורו,
פרץ החסיד ר' מיכאל דבורקין בריקוד
עם הניגון הנ"ל.

* * *

הנשיא הוא הכל

יחידות כללית אור לט"ו תמוז תשמ"ה

כבכל י"ב תמוז, קיבל הרבי ל"יחידות כללית" את האורחים שהגיעו לרגל חג הגאולה. גם במהלך יחידות זו דיבר הרבי בחריפות על הגניבה, והיה ניכר שהדברים נוגעים מאוד לליבו הק' של הרבי.

תוכן קצר מהשיחה המופיעה בוידאו:

נשיא הדור מאחד את כל הדור, ובלשון רש"י "הנשיא הוא הכל" * בעל הגאולה כתב זאת בפירוש באגרתו "לא אותי בלבד גאל הקב"ה" אלא את כלל ישראל * כדי שזה יהי' בגלוי, הוא מסר וציווה לפרסם מאמריו ותקנותיו * ע"י הלימוד וקיום תקנותיו – חת"ת, הפצת אהבת ישראל – זה מדגיש ש"הוא בחיים", והלומדים וממלאים תקנותיו נהיים שלוחים שלו

היו ענינים שבעל הגאולה מסר עליהם את נפשו, וביניהם ספריו וכתביו * ר"ל לומר שמכיוון שעברו כך וכך שנים נעשה בכך שינוי כלשהו * אדרבה, מוסיף והולך מכיוון שכ"א מאיתנו כשמגיע יום הגאולה מוסיף בקיום תקנותיו, לימוד תורתו וקיום השליחות שלו הוא נעשה יותר "חי" ויותר שטורעם'דיג ויותר פעיל בינינו * ועל ידינו זה נפעל בכל יהודי ובכל העולם כולו

* * *

הנסיעות לאהל

תקופת המשפט

חברי 'אגודת חסידי חב"ד' פנו לבית משפט מחוזי בטענת גניבה נגד ב.ג. ובדרישה לעקל את הספרים, בתקווה שמהלך כזה ישים קץ לפרשה.

בו' באלול (23 אוגוסט) ה'תשמ"ה, השיב ב.ג. לבית המשפט. לדבריו, הספרייה והספרים שבה שייכים לו ולאמו, בתורת ירושה: בהיותו הנכד והיורש היחיד של הרבי הרי"צ, הוא נוטל כעת את חלקו בירושה.

חברי 'אגודת חסידי חב"ד' פנו לשני משרדי עו"ד. עורכי הדין הראשיים היו עו"ד נט לואין (נתן לוי) מוויניצ'קה, ועו"ד ג'רי (יוסף) שוסטאק מפילדלפיה.

השופט, מר טשארלס פ. סיפטון, הכיר בעובדה שלא מדובר כאן בסכסוך אודות ספרים שערכם לא יסולא בפז,

אלא המשפט עוסק בשאלה יסודית: האם למנהיגי ישראל יש חפצים פרטיים ששייכים אליהם, או שהם הקדישו את עצמם לחלוטין לעדת מרעיתם, והם וחסידיהם הם דבר אחד בלתי ניתן לחלוקה.

בכ"ט מרחשון (13 נובמבר) ה'תשמ"ו קבע השופט את תאריך המשפט: י"ט כסלו (2 דצמבר) – יום גאולת אדמו"ר הזקן ממאסרו (בשנת תקנ"ט). הכול ראו בכך השגחה פרטית ברורה והיו בטוחים בנצחון. בפועל, החלה שמיעת העדויות בכ' כסלו.

המשפט התנהל בצורה דלקמן: מכ' כסלו עד ח' טבת ה'תשמ"ו נערך שימוע, ולאחריו, מיום ט' טבת עד יו"ד שבט ה'תשמ"ו הוגשו הסיכומים של שני הצדדים והתשובות של כל צד לסיכום של הצד השני.

חלק ראשון: תקופת המשפט

במשך 23 ימי השימוע הגיעו תמימים ואנ"ש לבית המשפט. היה זה מחזה מרהיב: בכל יום הגיע אוטובוס מלא בחסידים לבית המשפט ב"דאון טאון ברוקלין". חסידים רבים מילאו את מסדרונות בית המשפט, התפללו ואמרו תהילים. בין החסידים בלט הרב מרדכי מענטליק ע"ה שהי' ראש ישיבת תומכי תמימים ב-770 והיה חגור בגרטל במשך כל המשפט, ועוד כמה מחשובי הרבנים וזקני אנ"ש.

באותם ימים ניתן היה להבחין אצל הרבי ברצינות נוראה כל משך תקופת המשפט. באותה תקופה הרבי נסע תכופות מאוד לאהל הק' מידי יום ביומו (חוץ מעש"ק). יש לציין אשר בעת שהרבי הולך לאהל אינו אוכל, ואפשר לתאר את גודל העגמת נפש, וה"שוואכקייט" בגשמיות שזה גרם לרבי, ובדרך ממילא אצל החסידים בראותם רציניות המצב.

מסופר, שבאחד מימי המשפט התוועדו קבוצת אנ"ש מפאריז וקיבלו על עצמם החלטות טובות על-מנת לגרום נחת-רוח לרבי. כאשר הגיע הדו"ח מההתוועדות, היה הרבי לאחר המקווה – בדרכו לאהל הק' – ולפני יציאתו נתן לו א' המזכירים את הדו"ח. כשראה הרבי את הדו"ח, אמר למזכיר שאינו נוסע לאהל היום ויצא להתפלל מנחה.

* * *

הניגון "דין נצח"

יו"ד שבט תשמ"ו

את הניגון "דין נצח" חיברו כמה תמימים בעת התוועדות רעים במוצש"ק ויצא י"א כסלו. הניגון הוא ניגון חסידי עתיק, והבחורים הצמידו לו את המילים שהפכו לסיסמת הנצחון: "דין נצח"!

הבחורים שרו אותו מדי פעם, כשהרבי נכנס או יצא מ-770. בי"ט כסלו, בעת חלוקת הדולרים לה"טנקיסטים", שרו את הניגון בפעם הראשונה ברבים, אך הרבי לא התייחס לכך. בהתוועדות יו"ד שבט (הנראית כאן בוידאו) שר הקהל כולו את הניגון, והרבי עודד בחזקה ואף ניתן לשמוע קולו של הרבי מנגן ביחד עם הקהל. מאז נגנו את הניגון פעמים רבות.

* * *

סימני נצחון

י"ט כסלו תשמ"ז

בהתוועדות י"ט כסלו תשמ"ז ראו סימנים ראשונים מהרבי על הנצחון, כאשר הרבי אמר (ההדגשה לא במקור):

"וגם לעורר עוה"פ אודות ההוספה ביתר שאת וביתר עוז בבנין בתים בישראל, בתי תורה, בתי תפלה ובתי גמ"ת, בתי חב"ד, בית יוסף

יצחק ליובאוויטש", באופן דמוסיף והולך ואור, ו"דידן נצח" – הולך וכובש עד לכל פינה שבעולם שגם שם "תתפשט ארץ ישראל" עוד קודם ביאת המשיח, ועאכ"כ - תיכף ומיד לאחרי ביאת המשיח".

גם במהלך חג החנוכה התוועד הרבי במשך זמן ארוך יחסית, ודיבר בארוכה על גאולת אדמו"ר הזקן והדגיש כי "יד החסידים תהיה על העליונה".

בשבת פרשת מקץ – "זאת חנוכה" – שוב התוועד הרבי והיה שרוי בשמחה. בסוף ההתוועדות התבטא הרבי: "ליהודים

הייתה אורה ושמחה וששון ויקר כן תהי' לנו. "אורה שמחה וששון" הן כפשוטו והן כדרשת חז"ל, מכיוון שנתבשר בשורות טובות, ובפרט ע"י הוספה בעניין השמחה יותר מכפי הרגיל".

חסידים כבר הרגישו אז שמהו שמח עומד לקרות...

* * *

חלק שני:

הנצחון

דין נצח

ה' טבת תשמ"ז

ביום שלישי שהוכפל בו כי טוב, ה' טבת בשעה 11:00 בבוקר, הגיעה הודעה מבית המשפט למזכיר הרב יהודא קרינסקי שי' אשר יש פסק ושיבואו לקבלו. בפסק הדין נאמר אשר "דין נצח"!

העו"ד מר לואין ביקש לבשר על כך לרבי. הוא יצר קשר טלפוני עם הרש"ז גורארי', שהודיע זאת למזכיר הרב בנימין קליין. הרב קליין נכנס מיד לחדרו של הרבי ובישר לרבי את הבשורה המשמחת "דין נצח".

הבשורה התפשטה ברחבי תבל במהירות הבזק, והמוני חסידי חב"ד-ליובאוויטש בכל מקום ומקום, ועמם כל מעריצי זכרו של כ"ק אדמו"ר הרי"צ נ"ע וכל שוחרי אמת וצדק, קיבלו בשמחה את פסק דינו של בית המשפט הפדרלי בניו-יורק. פסק הדין קבע בהחלטיות אשר הספריה הגדולה ושאר החלקים המצויים במרכז חב"ד-ליובאוויטש העולמי – 770 איסטערן פארקוויי בברוקלין, שייכים לאגו"ח ולציבור כפי רצונו הק' של הרבי הרי"צ. קהל עצום התאסף מיד ברחבת "770" ופרץ בשמחה ובריקודים, תוך כדי אמירת "לחיים".

במשך שבעה ימים נמשכה השמחה, ובמהלכם זכו החסידים לשמוע שיחות-קודש מהרבי בהם ביאר את ההוראות מהנצחון ומפרשת השבוע. הימים האלו נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה כ"שבעת ימי המשתה" לרגל "דין נצח".

בוידאו נראים ריקודי החסידים, ולהשלמת הענין מובא בזה יומן מא' התמימים ששהה אז ב-770:

דין נצח

"...מובן שאין לתאר את מה שקרה באותן שניות בזאל הקטן שלשם הגיעה הבשורה לראשונה.

מיד יצאו התמימים לריקוד בחצר 770, ומאן שהוא כבר דאג להכין משקה. שם גם נעשו הקולע'ס הראשונות...

חיש מהר נפוצה השמועה בכל המוסדות בשכונה ותלמידיהם החלו לנהור ל-770, כאשר כאו"א מתושבי השכונה אשר שמועת הבשורה הגיעה לאוזניו - מצטרף אליהם.

"מרכז התקשורת חב"די" עבד בקדחתנות ותוך דקות מספר כבר נודע הדבר בכל מרכזי חב"ד ברחבי תבל.

מעגל הרוקדים ברחבה שממול 770 התרחב, וכבר נאספו הכספים הראשונים לקניית "משקה". (א' מהגבירים החב"דיים נתן בתור התחלה \$1000 לקניית משקה). אחרי כחצי שעה הגיע המזכיר ר' יודל קרינסקי שי' כשבידיו ארבעים וחמישה עמודי פסק הדין באנגלית. אם בתחילה לא היו כל הפרטים ידועים הרי כעת, לאחר שהגיע המזכיר, נודע כי הנצחון היה מושלם ו"דין נצח" כפשוטו ממש!

"שכונת קראון-הייטס צהלה ושמחה", הטנקים סובבו ברחובות השכונה, משמיעים ברמקולים את "דין נצח" והכביש מול 770 כבר הי' רטוב מה"משקה" שנשפך כמים... מאחת הפינות נשמע "קידוש של יום טוב". כולם מרוגשים ומנסים לחלוק רגשותיהם עם חבריהם, ואיש לרעהו נושק על לחייו.

המזכיר י. קרינסקי נכנס לחדרו של כ"ק אדמו"ר, וכשיצא נכנס אחריו המזכיר ר' בנימין קליין. לא כל הפרטים היו ידועים, אבל על פניהם הייתה נסוכה שמחה מיוחדת...

הרמקול שבחזית 770 השמיע ללא הפסק את נעימת "דין נצח", אליו מצטרפת להקת פיאמנטה ור' א. ליפסקער שהמשיכו ללא הפסק במלאכתם זו עד השעה 7:30 בערב. א' מהרוקדים עלה על גדר 770 וכל הקהל ענה אחריו את הברכות: "הטוב והמטיב", "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה", והקריאה "יחי אדוננו מורנו ורבינו", וכל הקהל ענה: "יחי"!; בינתיים 770 "על גלגלים", כאשר גם בפנים, למעלה ולמטה, גוברים הריקודים. ברכות "מזל טוב" ו"גוט יום טוב" נשמעות מאחד לשני והשמחה מרקיעה שחקים... כל מנגינה שהושמעה ע"י התזמורת הושרה ע"י הקהל על המילים "דין נצח".

חלק שני: הנצחון

הריקודים והשמחה נמשכו, ותזמורת פיאמנטה עבדה קשה במשך כל הלילה כשאותה מחליפה בהצלחה רבה תזמורת א. ליפסקר שהלהיבה עד אור הבוקר את אלפי החסידים ששמחתם הלכה וגברה בנצחון הגלוי – "יד החסידים על העליונה".

ועד"ז נמשך בכל "שבעת ימי המשתה". מאן-דהוא העיר כי ב"ספר התולדות" מסופר שכאשר יצא אדמוה"ז ממאסרו ב"ט כסלו המשיכו החסידים להתגולל שיכורים ברחובות פטרבורג במשך השבוע שלאחר מכן ... ועד כמה היתה השמחה גדולה בימים ההם, הרי שכאן השמחה גדולה ביותר, עד שהכול מודים שגם בשמחת בית השואבה ואפילו בשמח"ת לא רואים דבר שכזה...

בשבת פרשת ויגש ט' טבת, כשירד הרבי לתפילת שחרית, עודד בתנועות נמרצות את שירת "ושמחת בחגיך" והמשיך בזה גם לאחר שהגיע למקומו. גם כששר הקהל את "אל אדון" במנגינת "דידן נצח" עודד הרבי בידו את השירה בתנועות נמרצות (יותר מכפי הרגיל).

ביום א' – עשרה בטבת, לאחר תפילת מנחה, אמר הרבי (כדרכו בק' ביום תענית 'להחזיר עטרה ליושנה') "דברי כיבושין". בשיחה ביקש הרבי לנצל את ההזדמנות ולהודות לכל אלו שטרחו להשתתף בשמחה, לבשר טוב ולהתבשר טוב. הרבי איחל שיהיה "טוב לב – משתה תמיד", ואמר כי לעיתים ה"משתה תמיד" הוא שמביא את ה"טוב לב". הרבי איחל כי יחזרו למקומם עוד כתבים ועוד ספרים וגם עוד יהודים, זאת ע"י הקמת בתי חב"ד – בתים להגברת הפעילות לתורה, עבודה וגמ"ת, ושכל בית בישראל יהיה עד"ז.

* * *

ותחי רוח יעקב אביהם

ה' טבת תשמ"ז

תוך כדי הריקודים נודע שאת תפילת מנחה יתפלל הרבי בזאל הגדול למטה – ולא בזאל הקטן, כבדרך כלל. הבימה של חודש תשרי הוקמה בזריזות.

בשעה 3:15 ירד כ"ק אדמו"ר לתפילת מנחה, כשבית הכנסת למטה גועש ורועש בשאגות "דין נצח". הש"ץ התחיל "אשרי" במנגינה ששרים ב'ראליס' וכל הקהל שר יחד עמו. קדיש וחזרת הש"ץ – בניגון יו"ט. לפני תפילת העמידה ביקש הרבי שיביאו לו חומש, ועם סיום תפילת מנחה, פתח הרבי בשיחת קודש מיוחדת שארכה כחצי שעה.

תוכן קצר מהשיחה המופיעה בוידאו:

דברי יוסף לאחיו "כי למחי' שלחני אלקים לפניכם", ולכן על אף שהם חשבו שעשו מעשה בלתי רצוי הי' זה מאת ה' * ואם כך הי' לפני מתן תורה, עאכ"כ לאחרי-זה * כשיהודי נמצא במצב לא טוב, עליו לדעת שאין זה מקרה, ועליו לדעת שהוא שליח של אלוקים * שם אלוקים מורה על העלם והסתר. נשאלת השאלה: מדוע עשה ה' ככה, ולא באופן של גילוי – שם הוי' * המענה: "ירידה צורך עליה" כדי שאח"כ יעלה למצב נעלה יותר * העלי' הוא שידע שהוא שליח, והוא שליח לא רק במקום שיש גילוי אלקות (הוי') אלא גם שאלקות בהעלם (אלוקים)

עד"ז בענינו: מה שקרה הרי"ז ירידה צורך עלי' * כדי לדעת במה צריכה להתבטאות העלי', צריך להתבונן בטענות שהיו * כפי שהי' בגאולת י"ט כסלו, שאדה"ז התבונן בטענות שהיו נגדו אז (נגד הפצת החסידות) ומכך הוא למד במה עליו להוסיף (בהפצת החסידות, ובאופן דיתפרנסון מיני') * כאן הטענה היתה שחסידים אינם פעילים, והעלי' צריכה להתבטאות (אמנם מתוך שמחה פורצת גדר, אבל) במעשה בפועל * כבשיעור חומש היומי, שאחר שיעקב שמע את כל פעולות יוסף במצרים אזי "ותחי רוח יעקב אביהם"

חלק שני: הנצחון

לאחר השיחה, כשעמד לצאת, הביט בחיוך לעבר בחור שצעק בקול
"עד מתי"... כ"ק אדמו"ר עלה לחדרו, ובחוץ המשיכו לרקוד ביתר שאת.
בחזית בניין מס' 788 נתלה שלט גדול שהכריז "זה היום עשה ה' נגילה
ונשמחה בו, דידן נצח!".

* * *

עת רצון

ו' טבת תשמ"ז

ביום רביעי ו' טבת, כאשר הרבי חזר מהאהל ונכנס לתפילת מנחה ומעריב (בזאל למעלה) הסתובב בהפתעה לאחר התפילה לעבר הקהל אשר מילא כל פינה אפשרית בבית הכנסת, והחל לומר שיחה שארכה כ-7 דקות בערך. בשיחה אמר בין השאר:

"ובנוגע לפועל:

כל אלו אשר מאיזו סיבה שתהיה לא נתנו עדיין לצדקה בצירוף שמם ושם אמם – יזדרזו לתת סכום מסוים לצדקה (שכן, בעניין זה לא נוגעת הכמות כי אם עצם השתתפותם בנתינת הצדקה, כולל – בסבר פנים יפות), ולצדף שמם ושם אמם בהקדם הכי אפשרי לפני הנסיעה מחר בלי-גדר ל"ציון" כ"ק מו"ח אדמו"ר, על מנת להזכירם עה"צ.

וכדאי שיתנו את הפתקאות בפ"ע ואת הכסף לצדקה בפ"ע (באותה נתינה, אבל במעטפות נפרדות) כדי לחסוך את הטירחא לחלק את הפתקאות ואת הכסף, שהרי בוודאי יהי' ריבוי גדול, בכמות ועאכ"כ באיכות.

ולהוסיף, שמכיוון שלא תהיה אפשרות לקרוא את כל הפתקאות כ"א להניחם ולמוסרם עה"צ – יכול כאו"א לכתוב כל מה שרוצה (ללא כל בושח), שהרי זה באופן שכותב להקב"ה ע"י נשיא דורנו.

וכמו"כ יכולים לעשות בכל שאר המקומות שיש בהם "בית החיים" שנטמן בו גדול מישראל, צדיק בישראל, מורה דרך בישראל, כידוע שכל "בתי החיים" קשורים זה בזה, וכולם יחדיו קשורים עם "מערת המכפלה" באמצעות ה"מחילות" כמבואר בספרים".

חלק שני: הנצחון

הרבי יצא מבית הכנסת וחזר ומיד הוסיף:

"כל הנ"ל קשור לאנשים נשים וטף, בנערינו בזקנינו בבנינו
ובבנותינו"

* * *

הנסיעה לאהל לאחר הנצחון

ז' טבת תשמ"ז

קטע מתוך יומן:

"לאחר קריאת-התורה החל לנהור ל-770 קהל רב ומגוון, חסידים (מחוגים שונים) ואנשי מעשה וכו' וכו'. הם ישבו כאו"א בדחילו ורחימו וכתבו פ"נ הנמסר מיד למזכירות. התכונה רבה, והמזכירים עובדים בקדחתנות. 770 בכלל על הגלגלים. כ"א מתקשר לאנשים עמם הוא קשור

ב"מבצעים" ומקבל את שם ושם אמם. המבוקש ביותר ביום זה הוא ה"דף הלבן" לתוכו נכנסים שמות ושמות... כמו"כ נכנסו שמותיהם של למעלה ממאה אלף ילדים הרשומים במרכז העולמי של "צבאות השם" בני. והאוירה מיוחדת במינה.

יש לציין, אשר במשך השעות, מאז שהרבי דיבר בשיחה על ענין זה לשלוח פני"ם – המשיכו כל העת לנהור בה"פאקסים" מאות אלפי פני"ם מכל העולם ממש.

מהשעה 2:00 ואילך מתגודדים רבים מאנ"ש והתמימים סביב פתחו האחורי של געה"ת – מצפים ליציאתו של כ"ק אדמו"ר לאהל. המתיחות גוברת כשהביא רח"ב הלבשרטאם את הרמקול, בשל האפשרות לשיחה. ברגעים האחרונים נזרקים פתקים מכל הכיוונים והמזכירים נחפזים לקחתם ולהכניסם בקודש פנימה. בשעה 2:40 יוצאים בזה אחר זה ארבעה אברכים המעבירים את שקיות הכסף המצורף לפני"ם – לאיזהו מקומן. מיד אחריהם יוצאים שני המזכירים, נושאים בכבדות את הפני"ם – שקיות נייר גדולות ועמוסות המונחות במושב האחורי של הרכב. הם חוזרים ויוצאים שוב עם שקיות נוספות, סה"כ שמונה (!) במספר. אחרי

חלק שני: הנצחון

דקה יצא כ"ק אדמו"ר כשפניו הק' מאירות, וההתרגשות בקרב הקהל – גדולה".

* * *

סעודת ההודיה

ז' טבת תשמ"ז

ביום ה' ז' טבת, החלה סעודת הודאה, אשר יזם הרב מאיר הארליג שי'.

הרב יואל כהן הסביר את המאורע ע"פ חסידות. "מאסרו של אדמוה"ז הי', כידוע, בגלל הקטרוג על תורת החסידות, על האור שאותו

הפיץ ה"מאור" – נשיא הדור ההוא, לפיכך, ההוספה וההרחבה בזמן הגאולה היתה בגילוי אור תורת החסידות במימדים רחבים יותר. הפעם כנראה לא היה הקטרוג על אור החסידות, אלא על ה"מאור" עצמו, ח"ו; השאלה שעלתה לדיון במשפט זה הייתה עצם

ההכרה בעובדה ש"הנשיא הוא הכל", וברור שההוספה והתגבורת לאחר ז' ש"דין נצח" צריכה להיות בהתאם.

העורך דין מר נ. לואין אמר כי הוא נרגש מאוד מהנצחון, שכן דרך העולם שאחר נצחון במשפט של אחד הצדדים שמחים ביום שלמחרת, ואילו כאן בלויבאוויטש שמחים כבר שלשה ימים ברציפות... הוא גם קישר דברים הכרוכים במשפט לעניינים המסופרים בפרשת-השבוע.

הרב י.ג. העכט דיבר על העניין של "לעושה נפלאות גדולות לבדו", שרק הקב"ה עצמו מכיר את גודל הנס. אחר-כך המשיך ש"לפום צערא אגרא" – שהשמחה צריכה להיות לפי ערך גודל הצער שח"ו הי' יכול להיות אם ח"ו לא הי' דין נצח. וסיים שהנצחון של 'דין-נצח' הוא "טעימה" של גאולה העתידה.

חלק שני: הנצחון

האחים פיאמנטה שוב ניגנו ניגוני חב"ד, והקהל כולו רוקד על השולחנות. בכותל המערבי של בית הכנסת האיר פנים לכולם שלט גדול עליו נכתב: "זה היום תחילת מעשיך, ה' טבת - חג החגים. יום גאולת דידן נצח, ומלכותו בכל משלה". שוב הוצאו השולחנות והספסלים ואלפי החסידים רוקדים ואליהם הצטרפו אורחים רבים: שלוחים, תלמידי ישיבות ממקומות רחוקים ועוד – כולם ממלאים בצפיפות את שטח בית הכנסת.

* * *

נצחון הטוב על הרע

י"ב טבת תשמ"ז

ביום ב', אור ל"ב טבת לאחר תפילת ערבית, אמר הרבי שיחה נוספת. בשיחה הביא הרבי את דברי הרמ"א "וטוב לב משתה תמיד" והסיפור ממדרש רבה שצעקו "דידן נצח" וע"ז גירשו הרוח הרעה. בהמשך השיחה הרבי דיבר על הכנות ליו"ד שבט על-ידי בחינות.

תוכן קצר מהשיחה המופיעה בוידאו:

כשאומרים "דידן נצח" הכוונה לכ"ק אדמו"ר הרי"צ * במילא כשעושים משהו, הוא על דעתו * כל ענין יש לחפש בתורה, ואם לא מוצאים יש לדעת ש"אם ריק הוא – מכס" * בנידון דידן, כל זמן שיבוא היצר הרע וינסה לבלבל לקיום הוראותיו של הרבי, או דברי הרמ"א, או דברי הגמ', ע"כ יש הוראה ברורה במדרש רבה * שם מובא סיפור על אמורא, שבא אליו רוח טוב וסיפר שרוח בלתי טוב רוצה להשתלט על הנהר * שאל אותו האמורא: מה עליי לעשות? והשיב שיאסוף יהודים וילך ליד הנהר ביום מסויים, וע"פ סימן שהוא (הרוח) יעשה לו יכה בתופים ויצעק "דידן נצח"! * וכך עשו ונראתה טיפת דם על המים * דם מורה על החיות של היצה"ר * כשרוצים לנצח היצה"ר הדרך היחידה היא לצעוק "דידן נצח" וכרצון נשיא דורנו, וע"ז יגרשו אותו.

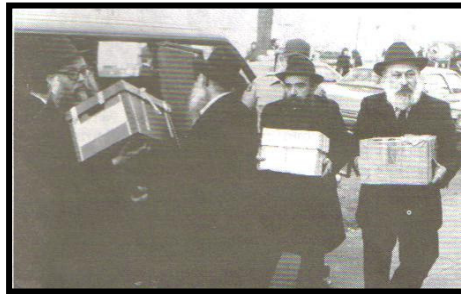
* * *

הספרים חוזרים ל-770

ב' כסלו תשמ"ח

ביום הבהיר יום שני לסדר "ושבתי בשלום אל בית אבי" ב' כסלו ה'תשמ"ח חזרו הספרים למקומם האמיתי ב-770.

הרבי נסע לאהל בשעה 2:00 בצהריים – לפני שהגיעו הספרים ל-770, והרבי הורה שכאשר הספרים יגיעו ל-770 שיביאו אליו לאהל אחדים מהם.

לאילו שחיכו מחוץ ל-770 שעות ארוכות כדי לקבל את הספרים, התבטא הרבי בחריפות אשר הנח"ר האמיתי לספרים הוא דווקא על-ידי הלימוד בהם.

בסביבות השעה 3 הגיעו הספרים ל-770. 13 ארגזים ושקית ניילון הובאו בהתרגשות רבה ע"י חברי "אגודת חסידי חב"ד". הארגזים הונחו בג"ע התחתון בסמיכות לחדרו הק' של הרבי. יו"ר ועד הפועל דאגו"ח, הרב אברהם שם-טוב בירך שהחיינו בשם ומלכות, וחברי 'אגודת חסידי חב"ד' ומזכירי הרבי יצאו בריקוד.

מיד נשלחו כמה ספרים לרבי (אשר שהה אז באהל - כאמור). הספר הראשון שעלה בהשגחה פרטית מתוך החבילות על מנת לשלחו לה'אהל' הי' "מזמור לתודה"... כמו"כ נשלח להאהל הספר "דרך אמונה" ועוד ספר שלישי.

עוד באותו שבוע הורה הרבי להדפיס מחדש את הספר "דרך אמונה" לר"מ נ' גבאי זצ"ל (מחבר הספר "עבודת הקודש"), שהיה אחד מהספרים בספריית 'אגו"ח' אותם הביאו לרבי בעת היותו באהל הק' כנ"ל.

דין נצח

כמו-כן, הורה הרבי לספרנים של ספריית 'אגודת חסידי חב"ד' "להוסיף מ"מ, בעיקר לזוהר ותקו"ז". הרבי גם רצה שהספר יודפס באותיות מרובעות. הרבי הגיה גם את ה"פתח-דבר" כמה פעמים. גם מחירו של הספר נקבע ע"י הרבי - דולר א' בלבד.

הרבי הרבה לזרז את ההתעסקות בהוצאה-לאור, כדי שיוכלו ללמוד בו בסמיכות לזמן חזרת הספרים. מידי כמה שעות ביקש הרבי לשמוע דיווח מהתקדמות העבודה. ואכן, הספר נדפס לאחר יומיים, בה' כסלו (יצוין שבהתוועדות השבת הקרובה ביאר הרבי עניין מתוך הספר האמור).

השמחה והריקודים פרצו באותו יום באופן ספונטאני בכל ריכוזי חב"ד ברחבי תבל.

למחרת ב' כסלו ה'תשמ"ח נכנסו אל הרבנית נ"ע כמה שלוחים שאיתם עמדה הרבנית בקשרי ידידות ע"מ לאחל לה מז"ט עבור שחרור הספרים. הרבנית התבטאה: "נו.. יעצט וועט זיך דאך אנהויבן א נייע תקופה" (כעת תתחיל תקופה חדשה). היא חזרה על משפט זה פעמיים ושלש.

יש לציין שבליל ב' כסלו ה'תשמ"ט ("לשנה הבאה") הכריז הרבי לאחרי תפילת ערבית (דמוצאי ר"ח כסלו) "גוט יום טוב!"

עוד יצוין שבסיום התוועדות יו"ד כסלו ה'תשמ"ח – כמה ימים לאחרי החזרת הספרים – קם הרבי ממקום מושבו, ובטרם צאתו פנה לפתע אל המיקרופון והחל לנגן בקול רם ובצורה נפלאה את הניגון "פדה בשלום", כשהוא ממשיך בצאתו להניף ידיו הק' בעוז להגברת השירה הנלהבת.

נוסף לכך יש לציין שלאחרי חודש, בשבת קודש ה' טבת ה'תשמ"ח, הגדיר הרבי את יום ה' טבת כ"דין נצח" ו"לשנה הבאה קבעום" ל"עת-רצון" לדורות.

חלק מהשיחה הי' ע"ד "מבצע ספרים שנת הקהל" שכל מחבר ספרים ישלח את ספריו לספרי', ואך הגי'ה את המודעה בענין זה ביום ראשון לאחר השבת.

* * *

מצות היום

ה' טבת תשמ"ט

ביום ה' טבת ה'תשמ"ט הרבי הלך לאהל הק' (וכן נהג גם בשנים לאח"ז), וכשחזר אמר שיחה בביתו הק' ובה הוראה מיוחדת: היות וה' טבת קשור עם עניין הספרים ("ס'איז דאך א טאג וואס איז פארבונדן מיט ספרים") לכן כדאי היה שכל אחד יקנה ספרים וכו'. מיד לאחר מכן נתן הרבי דולרים עבור ה"קנין ספרים":

"יום זה קשור עם עניין הספרים... וע"פ המנהג לאחרונה לקשר עם עניין הצדקה, נקשר גם עניין זה (דהספרים), ובאופן של חידוש, דבר שלא הי' דוגמתו בעבר:

כרגיל, הסיום הוא

בחלוקת שטר לצדקה לכאו"א מהאנשים ונשים והטף, ועכשיו נוסיף עוד שטר אחד – כהשתתפות בקניית ספרים חדשים, או בתיקון ספרים ישנים, או לתת ליהודי אחר שהוא יקנה או יתקן ספרים כולל – ספרי פנימיות התורה כפי שהונהג לאחרונה, שישתדלו לקנות ספרים של פנימיות התורה שכבר באו בדפוס (ולא רק ללמוד את העניינים באופן שזוכרים אותם בע"פ)"

* * *

הוספות

חלק מהתוועדות י"ב תמוז תשמ"ה

הרי זה כאמור לעיל יום הגאולה של בעל הגאולה, וגם יום ההולדת שלו, ועברו כמה וכמה שנים, והרי ישנו הציווי בזה "להעלות בקודש", שצריך להעלות בכל עניני תורה וקדושה, עאכ"כ עניין הנוגע לנשיא בישראל, שזה לא - רחמנא ליצלן לומר כך - שהי' נשיא בעבר, אלא "הוא בחיים" היות ש"זרעו בחיים", בשעה שיש חסידים שלומדים את החסידות שלו, ועושים וממלאים את התקנות שלו, אז "הוא בחיים" ממש כאן למטה מעשרה טפחים.

ונשאלת השאלות שאחרים שואלים, כמו שהגמרא מבהירה כבר את זה ומביאה את זה, "וכי בכדי חנטו חנטייא וכו'", הרי הייתה לוי' ו"חנטו חנטייא" וכו', הגמרא יודעת את זה, ומביאה את זה, והמסקנה היא שנדע ש"הוא בחיים", וכל זמן ש"זרעו בחיים" שזה יהי' - הרי - עד שיבא משיח, וגם אחר ביאת המשיח ילמדו את החסידות שלו, ויהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר", "ויורינו בדרכיו אשר הורנו, ונלכה באורחותיו נצח סלה ועד", אע"פ שאז יהי' גם לימוד התורה - תורה חדשה - מפי משיח צדקנו, ביחד עם זה ילך כל חסיד עם הרבי שלו, וכולנו וכל אחד מאיתנו ילך עם הרבי שלנו, עם נשיא דורנו, ובאופן שכבר עכשו "הוא בחיים", ואף פעם לא הי' העניין, שיכולים לשאול ושואלים "וכי בכדי חנטו חנטייא", ואמרו קדיש וכו' וכי"ב, הגמרא ידעה את זה, והגמרא הביאה את זה, ופסקה שנדע ש"הוא בחיים" ו"זרעו בחיים" עם כל הענינים שיש להם שייכות לזה.

שמזה גם מובן, שאם בכל הענינים אמורים להעלות בקודש, ולא אצלנו בהחבא, בגלל שמדובר עם "הנשיא הוא הכל", באופן של פרסום, אז גם זה צריך להיות באופן של פרסום, וכיון שהוא פעל ביום הגאולה הכל כמו שהוא רצה, ופעל בגילוי, ועד כדי כך ש"הפה שאסר הוא הפה שהתיר", וכנזכר לעיל שאיפשרו לו לצאת מהמדינה, ולא רק איפשרו, אלא שלחו שלוחים מסייעים שלהם, שהם יראו שלא יעכבו להוציא את כל הכתבים שלו וכל הספרים שלו וכל החפצים שלו ושיסעו יחד איתו.

וכאמור החביבות שהיתה לו להספרים, הרי זה גם מובן ומפורסם מהסיפור הידוע בשעת היציאה, שאז הוא הי' בלענינגראד, ששם הי'

דין נצח

הצורך ושונא שלו במיוחד, שאמר בפירוש בגילוי ובפרסום, שאע"פ שמוסקווה שיחררה אותו, כיון שהוא בחזרה ללעניגראד ונמצא ברשותו, שידעו שעוד ידו נטוי, במילא ידעו בדרך הטבע דבר גלוי, שכל יום שנשארים ברשות של אלו שעמדו אז בראש הק.ג.ב. שם, עומדים בסכנת נפשות הוא ובני ביתו.

וכשאמרו לו שלחלק מהספרים או מהכתבים לא יאפשרו לצאת, הוא ענה בפשטות, שהוא ייסע עם בני ביתו, ועם כל הספרים ועם כל הכתבים וכו', והוא פעל את זה וסייעו לו בזה, ויצאו, והביאו את הספרים והכתבים בשלמותם, (בשעתו) להיכן שהוא נסע, בזמן שבאו לריגא ואח"כ במקומות שלאחרי זה, כמבואר ומסופר ומפורסם.

*

צריכים, אבל, להוסיף, כאמור לעיל, התאספו "אגודת חסידי חב"ד", שבנוגע לבנין הזה, בעל הגאולה נתן לכתחילה את הבנין הזה ל"אגודת חסידי חב"ד". במילא לכן הוא לא שילם שום מיסים על הבנין, כיון שאגודת חסידי חב"ד, בתור אגודה, פטורה מכל המיסים, בנוגע לזה שהוא גר שם בתור דירה פרטית עד מאה ועשרים שנה, ועד"ז אלו שגרים שם בתור דירה פרטית, אז עד מאה ועשרים שנה בנוגע לדירה הזאת, הם שילמו מיסים, כמו שהרבי בעל הגאולה שילם מיסים על הדירה הפרטית שלו, אע"פ שגם מדירתו הפרטית, הי' עיקר ענינו, שזה יהי' מקום שמתפללים, וזה יהי' מקום שלומדים בכלל, ושלומדים חסידות שלו, יחד עם החסידות של אביו, ויחד עם החסידות של כל נשיאי חב"ד - חסידות חב"ד, עד גם להנשיאים של חסידות הכללית עד החסידות של הבעש"ט.

שלכן גם החליטו באסיפה הזאת, וודאי שכולם גם יסייעו בזה - ומאי קמ"ל - זה דבר הפשוט, אשר מפרסמים (אע"פ שזה מפורסם בלאו הכי), אשר זוהי בית השייכת לאגודת חסידי חב"ד - כך רצה בעל הגאולה, וכך הוא רשם את זה וציווה אז מ'זאל דאס רעג'סטריין עם כל הדברים, בשטר קני', ושטר המקנה, 'קופקע' - כמו שקראו לזה ברוסיה - של הבית הזה, ורצה והנהיג את זה, שיתפללו בבנין הזה, ושיתפללו בפרט באותו בנין ששם היתה גם הדירה הפרטית שלו, שהרי שם הוא ישן ואכל ושתה.

מי שהכיר את כ"ק מו"ח אדמו"ר, ומי שמכיר יהודי בכלל, ומי שמכיר יהודי פשוט בתכלית הפשיטות, מובן אצלו ובתכלית הפשטות, שיש לו אמנם דירה - היהודי הפשוט בתכלית - שבה הוא אוכל ושותה וישן, והוא גם מתפלל שם, ויש לו שם גם את הספרים שלו, ואת

הוספות

התפילין, ומתפלל שם תפילה - כשלא מתפללים בבית הכנסת בעת מן הזמנים - זה אמנם תפילת יחיד של יהודי פשוט, אבל אעפ"כ הרי זה ענין של תורה ותפילה, אז אצל אף אחד אין זה ספק, שאצל היהודי הפשוט בתכלית הפשיטות, מה נחשב אצלו בתור עיקר דירתו - אפילו החדר בהדירה אשר שם הוא מחמם תה או שהוא מבשל תבשילו - הכל זה טפל דטפל לחלק של הדירה שבה הוא התפלל פעם אחת, או למד ענין אחד בתורה, אפילו הלכה אחת, שזהו כמ"ש בתניא, אשר "יחוד זה למעלה הוא יחוד נצחי", בפרט כשזה קשור עם ספר שהוא השאיר בדירה, ושהוא מחזיק בדירה, או עם כתב וכיו"ב, וכאמור לעיל שהוא מחזיק שם עד היום הזה כיון ש"הוא בחיים".

שלכן, גם החליטו, שימשיכו להתפלל שם, במקום שלו, איפא שרוצים לשכנע את עצמם אשר זוהי דירה פרטית שלו, ורחמנא ליצלן - לומר שבדירתו הפרטית העיקר לא הי' התפילה והלימוד, אלא הענינים ששם הי' קשור עם אכילה ושת' ושינה, אע"פ שגם זה נחשב אכילה ושת' ושינה של צדיק,

וכאמור לעיל אין להאריך בדבר הכי פשוט, במילא הרי צריכים להשתדל שימשיכו בתפילה ובלימוד התורה בכלל, ולימוד תורתו במיוחד, בדירה זו שמלכתחילה היתה - אע"פ שנקראת דירה פרטית עד מאה ועשרים שנה שלו, או עד שבעים שנה שלו - הרי כבר אז לא הי' בזה ענין של פרטיות, אלא ענין של נשיא, אשר נשיא בשעה שהוא שותה אוכל וישן, הרי הוא ישן כנשיא, ואוכל כנשיא, ושותה כנשיא, והולך לטייל כנשיא, וכשהולך בבתי שירות - בבית הכבוד - הרי גם שם הוא נשיא עם כל הענינים התלויים בזה, כך הוא הדין בתורתינו, תורת אמת, שהיא גם תורת חיים, ואין שייכות להתווכח על זה אפילו אם הי' קס"ד, עאכ"כ כשאין בכלל קס"ד.

*

מה שרוצים להוסיף:

שגם יוסיפו למה שקראו שם באופן שונה ומשונה שזוהי דירה פרטית שלו, שכאמור לעיל בדירתו הפרטית העיקר הי' מה שהתפללו שם ולמדו תורה, ושם הוא הניח תפילין, ושם הוא הסתכל בסידור של הבעש"ט, ועשה את כל הענינים הקשורים בזה ומעין זה. זה הי' אצלו העיקר, וכל שאר הענינים היו טפל דטפל - שיקראו שם לקומה הזאת,

דין נצח

שנוסף לזה שזה נקרא בית "אגודת חסידי חב"ד", אשר זה אי אפשר לשנות, כך קבע בעל הגאולה,

אבל נהוג בעולם וגם נהוג בתורה, שישנה הכותרת הכללית - השם הכללי, ואח"כ ישנם השמות כמו שקוראים לזה - כותרת משנית, כמו שיש בתורה שבע"פ, יש את ענין 'המשנה' שזהו שם כללי, ואח"כ יש איך ש'המשנה' נחלקת לששה סדרים שכל סדר יש לו שם פרטי משלו - פרטי בערך לשם כללי: 'משנה', עד"ז יש לכל סדר כו"כ מסכתות וכו' וכו', ועד"ז בכל הענינים של קדושה, שהם בדוגמת התורה, שיש בהם איך שהם נמצאים בכלל, ואח"כ איך שהם נמצאים בפרט, ואיך שהם נמצאים בפרטי פרטיות, אז מה אם על חכם סתם - פוסק הרמב"ם - ניכר הוא, במאכלו ובשתייתו ובטיולו ובמשאו ומתנו, הוא עסוק וסוחר, הנה גם בזה ניכר שעושה את זה חכם, חכם לפי הפסק דין של הרמב"ם, אשר "ממשה ועד משה לא קם כמשה".

שלכן, גם הכותרת משנית, בדוגמא מה שעשו בכמה מוסדות שלו, שהתייסדו ברוחו וע"פ רוחו, ומתנהלים באופן כזה, שהם נקראים "אהלי יוסף יצחק", כולל גם ספרים, מתחיל מתהילים שגם קראו לזה שם "אהלי יוסף יצחק", כך גם נוסף על זה שזה נקרא "בית אגודת חסידי חב"ד", אז מכאן ולהבא - בתור החלטה, והחלטה גמורה, אשר אין להרהר אחרי-י' יהי' לזה גם את הכותרת משנית שהיא: "אהלי יוסף יצחק".

*

נמצאים אנו בחושך כפול ומכופל של גלות, מדובר כאן על ענינים משונים לגמרי שאף אחד לא יכול לשער שזה יקרה, מצד ענין השינוי שבזה, ויותר מזה, ענין הצער שבזה, ויתירה מזאת, הצער המבהיל שבזה, נעשה את זה בקיצור, לא יותר ממה שמוכרח לספר, כדי להבהיר ולתקן מכאן ולהבא,

וזהו:

שהיו שלושה שנכנסו לרשותו של נשיא דורנו, של בעל הגאולה, ולקחו משם ספרים וכו', ואין כאן המקום להאריך בזה, בעל הגאולה הראה מיד מופת, הם חשבו שהם התחבאו, ואף אחד לא יודע מזה, הם פגשו - בשעה שהם היו שם ובשעת היציאה - בני אדם שראו אותם, ולכן שניים מהם החזירו את כל מה שהם לקחו משם, זה דבר בטוח שסוכ"ס גם השלישי יחזיר את כל הענינים ובדרכי נועם ובדרכי שלום, ו"כל המקדים הרי זה משובח".

הוספות

*

מה שרוצים להזהיר כאן ולהבהיר, שכיון שישנם כאלו טיפשים בין חסידים - נשיא דורנו נתן כלל שחסידי הוא פיקח, אנו נמצאים אבל בזמן של חושך כפול ומכופל, שיש חסיד שרוצה להראות שהוא יותר פיקח מנשיא דורנו - מצד טיפשות גם זה יכול להיות - אז נפלה המצאה, היות שהוציאו לפי שעה ספר וכי"ב, הוא יעשה מסירות נפש וילך נגד האיסור הגלוי, וילך נגד הרצון של נשיא דורנו, וישלם כסף בכדי להציל את הספר ולהחזיר אותו לרשותו של בעל הגאולה.

אז, מכריזים עוד פעם, שידעו ש(הוא עושה) בזה שהוא נותן לו כסף - איך שלא תהי' כוונתו - הוא עושה בזה נגד הרצון של בעל הגאולה, ועל זה הוא הכלל "והיא לא תצלח", לא רק בעולם הבא - "לא תצלח" בעולם הזה.

ולכן אותו טיפש שכבר עשה כן, שמיד יזדרז להחזיר את כל הענינים, ובשעה שהוא יראה שטר מכירה, שהוא קיבל את זה, לא שהוא לקח את זה, אלא שהוא קנה את זה ושילם וכו', בלי נדר, יחזירו לו, אע"פ שהוא טיפש, יחזירו לו - הרי רחמנות גדולה עליו [שהגם שמי ש] "אין בו דיעה", אז הרי אסור לרחם עליו, [הנה ע"ז] אמר הרבי נ"ע ונשיא דורנו חזר על זה, והוא [הרבי נ"ע] אמר את זה לבעל הגאולה, הוא קרא אותו בשמו הפרטי ואמר לו את המאמר [הנ"ל], ואח"כ סיים, תחשוב לעצמך - או תסתכל - זוהי רחמנות על יהודי זה, שאפילו התורה אומרת עליו, שאסור לרחם עליו, זה כבר מראה על גודל הרחמנות שצריכים לרחם עליו - ממילא יחזירו לו את הכסף הזה, וכמדובר, בשעה שהוא יראה את השטר מכירה.

ושיפרסמו את זה באותם מקומות שהגיעה הקס"ד אשר יכולים לקנות את הספרים של כ"ק מו"ח אדמו"ר, או כתבים או התפילין שלו, או הסידור של הבעש"ט, וכי"ב, שידעו שזה לא רק שלא ברצון של כ"ק מו"ח אדמו"ר, אלא "הוא בחיים", וזה נגד רצונו, "והיא לא תצלח".

*

הרי מחפשים על כל ענין רמז המאורעות שרואים בהשגחה פרטית, רואים ר"ל בימים הכי אחרונים, אף פעם לא הי' ענין כזה בנוגע פצצות, כדי שיוכלו להכניס פצצה באיזה מקום שלא [יכולים] עושים זאת ע"י שמכריזים שזוהי פצצה; באים ואומרים שזה דבר טוב, וזה "תפוח מתוק", ויכול להיות לו מזה עולם הזה ועולם הבא, כיון שזה הי' שייך

דין נצח

לאיש קדוש ולאיש טהור, ולנשיא הדור, ובמילא אתה צריך לשלם יותר, עם כל אריכות הביאור, (אבל) יש לזה צורה, ולכאורה גם הסברה אשר זהו "תפוח מתוק", [הנה] שידעו אשר זה שמכניס את זה אצלו, הוא מכניס אצלו 'פצצה', ו'פצצה' לא יודעים - לא עלינו, ולא על כל ישראל - מתי היא תתפוצץ, מתי היא תהרוס - לא עלינו, ולא על כל ישראל, אפילו לא על שונא ישראל - שזה כאמור הלימוד מהמאורעות מהימים הכי אחרונים.

אח"כ שואלים: זה הרי דבר שרואים בעולם, היכן רואים זאת בתורה - דוגמא שיהי' לו ציור של "תפוח מתוק", ובפועל זה יהי' ענין של 'פצצה' - אז לא רק שזה כתוב בתורה גלוי ובנגלה, אלא זה כתוב בתורה בנוגע לתורה עצמה: התורה אומרת במסכת יומא, שבנוגע ללימוד התורה - "ושמתם", שזה ענין של "סם חיים", ואח"כ הגמרא ממשיכה [ומבארת], אשר התורה היא ענין שזה "סם חיים" בעולם הזה ובעולם הבא, אח"כ אומרת התורה - התורה עצמה, באותו ענין - שזה שלומד תורה שלא לשמה - לא עלינו ולא על כל ישראל, ואפילו לא על שונא ישראל - לא רק שלא נעשה לו "סם חיים", [אלא] שזה נעשה אצלו דבר הפכי.

ואין להאריך בענינים של "אל תפתח פה וכו'", בענינים המבהילים, והמצערים, וזה דבר ברור שברגע כמימרא יתתקן, כמו שמוזכר לעיל, בעל הגאולה כבר הראה את הנס, שמיד כשהשלושה יצאו כל אחד בפני עצמו, הם פגשו בני אדם שראו מה הם עשו שם, אז זה דבר בטוח שהוא [כ"ק מו"ח אדמו"ר] ימשיך לפעול "בדרכי נועם ובדרכי שלום".

ושלא ישכנעו את עצמם בדברי חלומות, שזהו כאמור תפוח מתוק וכי"ב, שיקחו את ענינים אלה, כמו שהם כתובים במסכת יומא, וכמו שהם כתובים בשולחן ערוך, וכמו שהם כתובים בחוקי אומות העולם - אפילו אצל הגרועים שבאומות - וכאמור שלא יצטרכו עוד לדבר על כל הענין ו"שלום על ישראל", ויותר מזה ושלמות על ישראל.

לאף אחד לא נוגע נצחונות או לתפוס מישהו בטעות וכי"ב, את זה נשיא דורנו בעל הגאולה - וודאי יפעל, שכל הענינים שלו כפי שהוא רוצה, הן הדירה והן הספרים, והן הכתבים, והן הסיפור של הבעל שם טוב, ושאר כל הענינים, יהיו ברשותו עד סוף כל הדורות.

הוספות

שזהו גם רוצים הרי למשמש ביד, במי ימשמשו, בשעה שיש "אגודת חסיד חב"ד", שהם נשמות בגופים, ויכולים למשמש אותם ביד הגשמי, זהו "הוא בחיים".

*

ויהי רצון שיהי "יתרון האור מן החושך", אור יותר גדול מכפי שהי' עד עכשיו, כיון שזה קשור עם "יתרון החכמה מן הסכלות", חכמה עוד יותר גדולה מכפי שהי' עד עכשיו, ויהי' בקרוב במהרה בימינו ממש, "הקיצו ורננו שוכני עפר", שזה יהי' קשור עם הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' הרי בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבל ובחוץ לארץ - שזהו הרי הפירוש של בבל - לוקח הקב"ה את הבתי כנסיות ובתי מדרשות, עאכו"כ את כל הבנין של 770 ("סעווען סווענט") כפי שקוראים לו, והבנינים הסמוכים, היכן שמחזיקים את הספרים או החסידות וכיו"ב של נשיא דורנו, ומחזירים אותם - את הבנינים - בשלמותם, לארצנו הקדושה ג"כ עם "ענני שמיא", ובמהרה בימינו ממש, ובשמחה ובטוב לבב, ו"בדרכי נועם ובדרכי שלום".

והולכים בריקוד יחד עם משיח צדקנו, וביחד עם נשיא דורנו והוא בראשם, עם בעל הגאולה, ובמהרה בימינו ממש לארצינו הקדושה, ושם גופא בירושלים עיר הקודש, ושם גופא בהר הקודש, ושם גופא "מקדש אדני-כוננו ידיך", ובשמחה ובטוב לבב, בנערינו בזקנינו בבנינו בבנותינו, וכל אחד מהם בתכלית השלימות בגשמיות, ובתכלית השלימות ברוחניות.

ועכשיו ינגנו את ניגון ההכנה, ואח"כ הניגון של אדמו"ר הזקן הידוע, ואח"כ לסיים עם הניגון של שמחה של האדמו"ר האמצעי - ממלא מקומו, ואח"כ הניגון שקשור עם י"ב תמוז, של "נייעט נייעט ניקאוא", דוקא בלשון המדינה של זמן ההוא, שזה הי' בזמן הגאולה בפעם הראשונה, וכך זה נעשה 'איבערגעחזר'ט' ובתוספת אור, עד אור שלא הי' כמוהו לעולם, גם באותו לשון, "מצעות שהציעה לו" באופן בלתי רצוי, ואח"כ זה נהי' "מצעות" של קדושה, ויקח כאמור את כל הבנין, עם כל הענינים שבבנין, ועם כל האנשים שבבנין, וכל השייך לזה, ו"הסמוך" לזה, ו"הנראה" עמו, ובשמחה ובטוב לבב.

לחיים!

*

דין נצח

כמו שהתחילו "פותרים בברכה", ישנה גם הצעה טריי' שיסיימו באמירת "לחיים", "לחיים ולברכה", כדי שזה יחול, הרי צריכים לדבר גשמי, הרי צריכים כוס המחזיק יין או כיר"ב, וזה ימשיך את כל הדברים האמורים בגשמיות, למטה מעשרה טפחים, ובעגלא דידן, ו"ארו עם ענני שמיא", ובגשמיות כפשוטה, בבני חיי מזוני רויחא - וכולם רויחא,

ועוד והוא העיקר לרקוד "לאלתר לתשובה, לאלתר לגאולה" לאלתר ממש, לקבל פני משיח צדקנו, ונשיא דורנו בתוכם, יחד עם כספו וזהבו, וכתביו וספריו וחפציו, וכל עניניו, יחד עם בית הכנסת שלו, ובית המדרש שלו, שהוא רשם את זה בשם "אגודת חסידי חב"ד", ובאופן של "לאלתר לגאולה" ממש.

לחיים !

* * *

חלק מיחידות כללית לאורחים שי' אור לט"ו תמוז ה'תשמ"ה

[דובר לפנ"ז אשר נשיא הדור הרי הוא כולל כל הדור כולו והרי "הוא בחיים" עי"ז ש"זרעו בחיים" בהמשך לזה אמר:] כדי שהדברים יובנו עוד יותר ונוכל לחוש אותם בגשמיות, הנה ישנם כמה דברים אשר בעל הגאולה מסר את נפשו עליהם, וביניהם ספריו אשר הם בחיים בפשטות.

שלכן מובן אשר כל ספר או כתב השייך לו או שלמד ממנו, או אפי' אם רק נמצאים ברשותו, הנה רחמנא ליצלן לומר אשר עברו כו"כ שנים [מאז יו"ד שבט] שלכן נעשה בזה איזה שינוי! אדרבה, כל שנה מיתוסף בהתקשרותו של כל אחד מאיתנו לנשיא דורנו בעל הגאולה, ובמיוחד בהגיע יום גאולתו, שאז מקבלים החלטות ביתר התלהבות לקיים תקנותיו, ללמוד מתורתו, ולקיים את שליחותו, הנה אז מיתוסף עוד יותר ממה שהי' עד עתה בבחי' "הוא בחיים". היות ונפעל עוד יותר הענין ד"הוא בחיים" כאן ממש ויותר "שטורעמדיקער" כאן ממש.

במילא קשור הוא עם כל ספריו, כתביו וכל חפציו - והספרים אשר לא למד בהם מאיזה סיבה שתהי' ורק הסתכל בהם הרי הם נכללים בתור חפציו - ובמילא בפשטות נשארו שייכים לו עד סוף כל הדורות!.

ואדרבה כשעברו 35 שנים הנה רחמנא ליצלן לומר אשר איננו פה, הרי זה ההיפך ושקר גמור! היפך האמת ואמת לאמיתתו. היות שבכל שנה ושנה מיתוסף בחיותו וכוחו והוא יותר "אקטיב" בנו, ועל ידינו לכל אחד מישראל עד לכל קצוי תבל.

וכמ"ש כ"ק אדמו"ר הזקן (ואפשר להבין את זה בשכל הפשוט) אשר מבאר שבשעה שהנשמה נמצאת בתוך הגוף הנה הגם שהיא נשמה קדושה, מ"מ מוגבלת היא בגוף. אולם בשעה שנפרדה מהגוף ואיננה מוגבלת, הנה כל כוחות הנשמה שיש לה אשר כמה מהם מצד הגבלת הגוף היו מוגבלים, שכאשר הגוף הי' עייף הוצרכה אז הנשמה לנוח מלימוד התורה וכי"ו, ומליתן צדקה וכי"ו.ב.

[אולם] בשעה שהוסרו מהנשמה ההגבלות של הגוף, הנה אז לומדת היא בתמידות תורה, ומקיימת מצוות כפי שמקיימים בעולם האמת.

דין נצח

ויתירה מזו, היות ו"זרעו בחיים" הנה הוא מקיים כל מצוה אשר שלוחיו מקיימים, להיות אשר הם [שלוחיו] מקיימים זאת בתור "שלוחו של אדם כמותו", הנה הוא מקיים המצוות בתמידות היות ואינו קשור בהגבלות הגוף.

במילא הרי כבר 35 שנה אשר מידי שנה בשנה הוא נהי' יותר חי ויותר "אקטיב" ויותר פעיל בכל הענינים השייכים להחיים בעוה"ז הגשמי. על אחת כמה וכמה בהנוגע לספריו וכתביו וחפציו וכיו"ב, הנה בעוה"ב שלו הרי הוא נהי' יותר "לעבדיקע" ויותר קשור איתם.

ורחמנא ליצלן אשר אחד יגע בזה, שידע אשר נוגע הוא בנשיא דורנו, אשר הי' נשיא בכל התוקף לפני 35 שנה, ומידי שנה בשנה "איסתלק יקרא", במילא נהי' יותר "יקרא", עוד יותר "לעבדיק" ועוד יותר חזק ופעיל בכל הענינים, אשר גם כשהיו ההגבלות של הגוף הנה גם אז הי' נשיא בכל התוקף, עאכו"כ לאחרי שנלקחה ההגבלה של הגוף, הנה זה הביא לעלי' עצומה, שהוא יותר בעל הבית, ופועל יותר, ומשפיע ברכות וישועות והצלחות לכל אחד.

אחד מהענינים של נשיא דורנו וכן הי' אצל אביו וכן מובן גם מהמכתב של כ"ק אדמו"ר האמצעי [שכן הי' אצלו], אשר כל אחד מהם השתוקק ורצה שיהי' לו נחלה בארץ ישראל, באה"ק, "ארץ אשר תמיד עיני הוי' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", ולא רק נחלה בארץ ישראל הרוחנית, אלא שהשקיעו כוחות והשתדלויות, ושלחו שלוחים, ונתנו כסף, ויגיעה, על מנת לקבל נחלה גשמית בארץ ישראל הגשמי.

כך הי' אצל אדמו"ר האמצעי, וכך הי' בנחלה בחברון, עד לנשיא דורנו, שגם לו הי' נחלה באה"ק, נחלה בגשמיות, אלא שמצד סיבה שונה ומשונה נהי' בזה הפסק, אולם את זה תיקנו, כך שביום הגאולה דשנה זו הכניסו הכנסה בבנק והקדישום על מנת שיוכלו לקחת נחלה.

ואדרבה [כל ירידה הוא ל] צורך עלי", שהיא נחלה יותר טובה - עד כמה שאפשר לומר את זה בארץ ישראל, מ"מ מצינו בזה חלוקות בארץ ישראל, וכפי שהובא בפוסקים - וישנו כסף במזומן, ונותנים את זה לרשות כפר חב"ד - השייך לכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל הגאולה - אשר יעמוד לרשותם, על מנת שימצאו מקום בכפר חב"ד.

הוספות

ובאופן אשר היות ושם הוא חמשה עשר בתמוז, אשר אז "קיימא סיהרא באשלמותא", שהלבנה שהיא מזלם של בני ישראל ("שהם עתידים להתחדש כמותה") היא באשלמותא. הנה באותו יום

- ובפרט אשר זהו יום ההילולא של האור החיים - אשר קשור הי' עם הבעש"ט, נשיא החסידות הכללית, ואח"ז נתמלא לממלא מקומו המגיד, ואדמו"ר הזקן, עד לממלא מקום של דורנו זה כ"ק מו"ח אדמו"ר בעל הגאולה - והרי ביום הסתלקותו הנה כל עבודתו אשר עבד בה עומדת בגלוי, ו"פועל ישועות בקרב הארץ", הנה ביום חמשה עשר זה דשנה זו, ובפרט אשר כבר 35 שנים שנלקחו ההגבלות מגופו [של נשיא דורנו], הרי הוא פועל בכל התוקף של הנשמה, ובכל מקום, על אחת כמה וכמה בארץ ישראל -

יקנו שם נחלה מיד, ועכ"פ מקנה ע"ד הרגיל, בתור הכנה לבית קבוע, אשר יתנו לו שם, וכבר נתנו לו שם על שמו "אהל יוסף יצחק ליובאוויטש", ודוקא בכפר חב"ד, אשר הוא מיסדו, ומסר את נפשו על זה, שיהי' [זה מקום של] אהבת ישראל עד לאחדות ישראל, ושיהי' מקום שממנו יפוצו המעיינות חוצה, לכל ארץ ישראל, ומשם לחוץ לארץ.

הנה כבר ביום חמשה עשר בתמוז, ובשנה זו יעמידו בית, ושם ילמדו מתורתו של בעל ההילולא, והיות שהשנה לומדים יהודים את הרמב"ם ילמדו גם שם השיעור רמב"ם של חמשה עשר תמוז.

וילמדו בבנין זה - וכך ימשיכו בכל יום מימות השבוע, מיום ראשון עד ליום ששי, באותו בנין - עכ"פ חלק מאנשי הכולל, וכאמור לעיל הכסף הרי הוא כבר מוקדש, ונמצא כבר ברשותו של בעל הגאולה לתכלית זו: אשר יקיימו נחלה בארץ הקודש, ובכל החיות, ולא פחות משאר הנחלות.

[כאן דיבר כ"ק אדמו"ר בקשר לתקלה אשר הי' שם ואיך שניתקנה וכו', ולאח"ז חזר לענין הנ"ל ואמר:] ועד"ז גם בבנין זה בו חי בעשרה שנים האחרונות, בחיים חיותו בעלמא דין, אשר אז חי בבנין זה נשמה בגוף, וכנ"ל שמאז נמצאת נשמתו בלי הגבלות הגוף, ומשנה לשנה עולה הוא ביתר חיות, וביתר "לעבדיקייט", ונהי' זה בפשטות על ידי זה שרואים אשר ניתוסף ב"זרעו בחיים", אשר לומדים את תורתו ומתנהגים ע"פ תקנותיו בנוגע לתומ"צ, הנה זה מוסיף עוד יותר ב"הוא בחיים".

וכן הוא בוודאות אשר כל הדברים אשר מסיבות שונות ומשונות לא החזירום, הנה בטח יחזירום בהקדם הכי אפשרי, וכאן הרי לא שייך "זכין לאחרים", היות וצריכים את הספר והכתב והחפץ [בפועל ממש].

דין נצח

אולם מה שפעלו, ואכן מקוה הנני, וכך יהי' בוודאות - שהיות שראו מופת - אשר לא הוצרכו להכריח את כ"ק מו"ח אדמו"ר בכאלו ענינים - אשר מיד שנגעו בעניניו הנה מיד נהי' רחמנא ליצלן היפך הבריאות בנוגע אליו, וכן לאלו שמסביבו.

וראו בעיני בשר אשר מיד שנהי' החלטה לתקן את זאת - ראו בעיני בשר הטבה בבריאות, עאכו"כ אשר כשיחזירו תהי' הטבה עוד יותר בבריאות.

והיות שבנוגע לארץ ישראל בנחלה שם - תוקן כל הענין, על ידי שזכין לאדם שלא בפניו, ונמצא זה לזכותו של בעל הגאולה, הנה עד"ז ישנם ספריו וכתביו וחפציו, הנה בטוח הוא אשר מי שבטעות קיבל כזה ספר יחזירנו בהקדם הכי אפשרי, וכל הזריז הרי זה משובח. ומשם יחזירו לביתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר אשר נמצא עתה בכפר חב"ד, והם יחזירו לכאן, בשמחה ובטוב לבב, וזה שמחזירם יעשה את זה ג"כ בשמחה ובטוב לבב.

וכן יהי' גם כאן בוודאות, אשר יחזירו את הדברים שלקחו, ואלו שכבר החזירו תבא עליהם ברכה, והדברים אשר מצד סיבות שונות ומשונות עוד לא החזירו, ובפרט שראו, כאמור, בעיני בשר, שבזמן שרק החליטו במחשבה להחזיר, נהי' הטבה במצב הבריאות כפשוטו, וראו את זה בעיני בשר.

ישנם חכמים שעושים להיפך ממה שכתב הרמב"ם, שמסביר אשר בבני ישראל לא שייך "מקרה נקרה". [וכאן] אין זה "מקרה נקרה", ראו בעיני בשר את מה שקרה באותו זמן, ולא רק פעם אחת כי אם כמה פעמים, הנה ודאי הוא אשר ילמדו מוסר, ומהמוסר יבוא זה ל'דבר נעים', "אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא", אשר יחזירו בהקדם הכי אפשרי את כל הענינים אשר עוד לא החזירו, והקב"ה יביא את ברכתו, שתהי' בריאות אמיתית וקרובה, ולאחר שיחזירו עוד יותר תהי' הרפואה ביתר שאת, ויהי' להם אריכות ימים ושנים טובות.

ובטח לא יגררו בזה שום יהודים, כי כשזה נוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר, הנה שום דבר ולא רב ולא מלכי מזרח ומערב, עם כל הרבנים, ועם כל הענינים, הנה אי אפשר להם ללכת נגד השולחן ערוך, ולא יוכלו לעשות, ולא יעשו נגד נשיא דורנו, אשר ענינו הוא כפי שאמר ונדפס בליקוטי דיבורים אשר פעל אצל אביו אשר נשיאותו תהי' בחסד וברחמים, וכן

הוספות

תהי', וככה יפעול אשר כל הדברים יחזרו לתיקונם בדרכי נועם ובדרכי שלום.

ואז כמו שבחמשה עשר בתמוז מתחילים ללמוד בכפר חב"ד, הנה בהקדם הכי אפשרי יתנו המפתחות של חדריו, עם המטבח וכל השייך לזה - בט"ו תמוז שנה זו, וגם לאנשי הכולל כאן יתנו להם ללמוד החסידות שלו ושיעור רמב"ם, וכל הענינים, בחמשה עשר בתמוז שאז קיימא סיהרא באשלמותא.

ולאחרי זה ישבו שם בימות החול וכן במשך כל השנה כולה, ויפעלו זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום, .. ובטוח שאין צריכים להגיע לזה, אלא יהי' זה בדרך כבוד, ובדרך של נועם ושלום.

וחברי הכולל יוכלו להתחיל ללמוד מה שקודם, ויכנסו לדירתו של נשיא דורנו, אשר שם חי בדירה זו עם נשמתו בלי שום הגבלות הגוף, ומיתוסף בחיותו מידי שנה בשנה, ובלשון הידוע "אסתלק יקרא", כמו שבעל הגאולה מבאר בדרושי ההילולא שלו, אשר פי' "אסתלק" הוא שנמצא ביתר תוקף ויותר 'לעבדיק'.

וכן תהי' לנו - אשר מתוך שמחה וטוב לבב, נזכה לברכתו העיקרית של הקב"ה שכל בני ישראל, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", הולכים יחדיו, נלך באופן ד"אחישנה", "ארו עם ענני שמיא" לארצינו הקדושה "ארץ אשר גו' תמיד עיני הוי' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

ולוקחים עמהם את כל חפציהם ורכושם - "כספם וזהבם איתם", ועל אחת כמה וכמה - בתי כנסיות ובתי מדרשות, ובפרט בית הכנסת ובית המדרש של בעל הגאולה בקומה האמצעית של "770" ("סעווען סעוונטי") - אשר חסידים מצאו ש"770" בגמטריא ו"פרצת" ביחד עם הבנין כולו,

ועאכו"כ שלוקחים את כל החסידים עם כל בני ביתם, ביחד עם כל בני הדור, ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" - ובראשם נשיא דורנו, בעל הגאולה, וכולם יחדיו, ובראשם משיח צדקנו - באים "עם ענני שמיא" לארצינו הקדושה, ומוצאים אותה בשלמותה, ויתירה מזה - "כי ירחיב הוי' אלוקיך את גבולך" ארץ קיני קניזי וקדמוני, באופן ד"ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה", וממשיכים ללמוד את תורתו של בעל הגאולה, ואת שיעורי הרמב"ם - בבנין ד"ופרצת" כפי שעומד בארץ ישראל, עם כל קומותיו וחדריו (וכל חפציו הנמצאים בהם).

דין נצח

וכל ענינים אלו - מתוך שמחה וטוב לבב, ובעגלא דידן, ובפשטות -
אשר מחמשה עשר בתמוז, שבו "קיימא סיהרא (דחודש הגאולה)
באשלמותא", מדלגים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו.

ובדרך ממילא יהפכו ימים אלו - ג' השבועות, "בין המצרים",
"לששון ושמחה ולמועדים טובים" [וכסיום הכתוב:] "והאמת והשלום
אהבו"!

* * *

הוספות

מודעות שיצאו בחדשי כסלו-טבת תשמ"ו – ימי המשפט

ב"ה. טבת ה'תשמ"ו.

לאנ"ש והת' של' בכל רחבי הבל!

זכינו לשמוע את דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א בג' ההתוועדות דחנוכה (שבת חנוכה, מוצש"ק אור לזאת חנוכה, ומוצאי זאת חנוכה) ובהם הוראות ורמזים מפורשים כקשר להתרחש בתקופה מבהילה זו.

נקודת הדברים: א) בשבת חנוכה כהקדמה למאמר דובר באריכות גדולה השקו"ט אודות ההנהגה חדשה דדורינו זה בהרפסת כל מאמרי רבותינו נשיאינו, והטעמים ע"ז, ביחד עם בקשה שאלו שבכוחם לאשר תנהגה זו הם רק אלו הלומדים את הספרים וכו'.

ב) כמוצש"ק בהשיחות המפליאות אודות שאלת אדה"ז אצל הכעש"ט והמגיד, אודות הקטרוג ר"ל וכו' - והסיום בהוראה לפועל בתשמ"ו שאין להתפעל מן הטענה! וואס הייסט ער גייט חרוב מאכן די וועלט? היינו, להביא את העולם למצב ד"חד חרוב" ע"י הפצת המעינות - והורה שכל אלו שיש כרשותם כחכים או "ביכלאך" של דרושי חסידות שלא נדפסו עדיין - שישלחום בהקדם הכי אפשרי להנהלת קה"ת, ע"מ לפרסמם בדפוס וכו'.

ג) כהתוועדות דמוצאי זאת חנוכה בהביאור כסיבת הקטרוג על אדה"ז, שהפצה שלו היא יותר מהמגיד בזה שאצל המגיד היה רק "טיפיך" משא"כ אצל אדה"ז התחיל אופן חדש מאמירת החסידות באריכות דוקא וכו' - וההוראה לדוריכו מהנ"ל שיש להוסיף בלימוד תורתם של כל רבותינו נשיאינו באופן של הוספה, הן בכמות והן באיכות, ביתר התמדה ושקידה וכו', לגבי אופן הלימוד עד עתה, באופן דמוסיף והולך ואור, ובלשונו הק' "דו דארפסט מוסקף זיין, ווארום אזוי האט מעו אנגעזאגט דיין רבי'ן, נשיא דוריכו! (וכן כשיחת כ"ק אד"ש לצבאות ה' - נר ה' דחנוכה -).

- ובכללות "הטענה דחסידי חב"ד אינם פעילים" - ולכן יש לפעול עכשיו ביתר שאת בכל הענינים הנ"ל, ובהג' ענינים הידועים: צבאות ה', כולל תפארת זקנים והגילים שבנתיים, ובהי חב"ד -

ובהמשך לזה - באנו בהצעה ובקשה נפשית לכל הח' ואברכי הכולל של' בכל רחבי הבל, - בענין השייך במיוחד לתלמידי ישיבות ובני חורה - לחלק את כל ספרי השיחות ומאמרי כ"ק אדמו"ר שליט"א, וכן את כל המאמרים והשיחות מרבותינו נשיאינו שנדפסו ע"י ובהוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א, וללמדם עד ליו"ד שבת הבעל"ט - ל"ו טנים לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א.

דין נצח

- ב -

(אס ו) בודאי יהיו הערות וביאורים שיתווספו ע"י לימוד הנ"ל - והננו לבקש מכאן לשלחם לכאן ע"מ להו"ל בקובץ מיוחד.

כטוחים אנו אשר כאנ"א מהת' ואנ"ש של' ישתתף בחלוקה זאת, ובודאי ידוע לכולם המצב המבהיל שזה כחודש ימים שכל"ק אר"ש נוסע לאוהל מידי יום כינומו, שאיכו אוכל, והקור החזק דעכשיו וכו' וכו' וד"ל, ובזמן כזה בודאי כאנ"א רוצה לגרום נח"ד יותר מהרגיל, וכהשייך לתלמידי התמימים במיוחד, בתוספת לימוד החסידות דנשיא דורינו כ"ק אדמו"ר שליט"א, ובהספרים שנדפסו בהוראתו, שע"ז נדרז וגמחר שהיה "דין נצח" בגילוי ובפועל ממש.

"ועד לחלוקת לימוד החסידות"

ב"ה. יום ראשון לפ' וישלח תשמ"ן

עת צרה היא ליעקב וממנה יושע!

ידוע לכל אחד ואחד מאתנו גדול הצער והעגמת נפש שגרם לכ"ק אדמו"ר שליט"א אודות הספרים, וידוע גם מה שנמשך מזה שאין להאריך בכל זה, ובעת כזאת חל החיוב על כל אחד מאתנו לפשפש מעשינו ולהטיב במעשינו. ובהתאם להוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א בהוספה בשמחה, שמחה בלימוד התורה שמחה של מצוה, הוספה באמירת תהלים, ובהוספת צדקה בשעת אמירת תהלים, הרי כל אחד ואחד מאתנו ישתדל לקיימם.

ומה טוב להוסיף בשמחה בתועדות חברים.

ובדבר אמירת תהלים לאמר קאפיטלען כ, כב, סס, פד. ומה טוב לאמר בצבור. ומה טוב לאמר תהלים בשופי (היינו כפי שחלק לימי השבוע).

כדאי שכל אחד ואחד יקרא בספרי התולדות אודות הנהגת החסידים בימי אדמו"ר הזקן וכו'.

והננו מקוים שכחודש הגאולה הלזה יתן ה' שיד החסידים תהי' על העליונה כהבטחת אדמו"ר הזקן, ובזכה לנצחון מלא ובאופן של "פדה בשלום נפשי". אכ"ר.

וע"ז באנו על החתום בשם כל המשפיעים
דשכונתנו ית"ט ב"ב

נ.ב. כמ"כ יש לקורר בספר ע"ד תפילה בציבור
וזריות סייבור כע תפילה.

א"י חיים רייזנברג
א"י חיים רייזנברג

**לזכות
שלוחי כ"ק אדמו"ר
למדינות חבר העמים**

*

**שיראו הרבה נחת יהודי-חסידי מכל יוצ"ח שי'
ולהצלחה רבה ומופלגה במילוי שליחותם
"להביא לימות המשיח" ובקרוב ממש**

Part Two: The Victory

Mitzvah of the Day

5 Teves 5749

On Hei Teves 5749, the second anniversary of the court victory, the Rebbe went to the Ohel. When he returned to his home, there was a Sicha with a special Hora'ah: "since it is a day that is connected with Seforim, therefore it would be appropriate that everyone should buy Seforim..."

...and in accordance with the custom that has been practiced here in the past to connect with the Mitzvah of Tzedakah, we will also connect it with the Seforim in a way that

has never been done before. As in the past, a dollar will be given out to men, women and children; in addition, there will be an additional dollar to be used towards buying new Seforim, repairing old Seforim, or to be given to another Jew so that he will be able to buy new Seforim, including Seforim from Pnimius HaTorah ... to acquire the ones that have been printed, and not just learn concepts so that they are remembered by heart."

Following the Sicha the Rebbe gave out dollars, with an extra dollar for "Kinyan Seforim".

* * *

Didan Notzach

kabbalist Rabbi Meir Ben-Gabbai (best known for his work, Avodas HaKodesh), which was one of the Seforim regained through the legal struggle.

This is a Sefer "small in size and rich in content" as its title page states, dealing with issues of faith and Kabbalah in a question-and-answer format. At the Rebbe's instructions, notes and annotations were added, as well as the price: one dollar.

The Rebbe devoted an entire Sich'a at the Farbrengen on the following Shabbos Parshas Vayeitzei to Derech Emunah, and explained the author's answer to his first question: How is someone in charge of the world? The purpose of printing this work, the Rebbe pointed out later, was not merely to add another book to the shelf. Rather, he urged, look into it and study it in depth; for this work – in contrast to other Kabbalistic writings – is written in a clear, uncomplicated style accessible to everyone. According to all opinions, everyone is permitted to study it.

Immediately after Shabbos, groups of Anash and Temimim gathered together with copies of the two above-mentioned works in earnest study.

A few days later, at the end of the Farbrengen on 10 Kislev 5748, after getting up to leave the Rebbe began the Nigun "Padah B'shalom" and encouraged the Chassidim to continue with fervor.

The next year, on 2 Kislev 5749, the Rebbe called out after Maariv, "Gut Yom Tov!"

* * *

Part Two: The Victory

We are singing constantly, "Didan Notzach", which means that our actions are victorious. I ask you: I see from my window how for hours on end there are those who stand (when they could be sitting and learning Torah) and stare at the birds, gazing at the branches, then looking at the attic and wondering who else can I drag along and stop him from learning?

Do you think that this will accomplish anything or bring Nachas? By just standing all around (the Rebbe pointed to all directions) each one checking to see if there is a crowd around, or maybe just a Minyan? Is it sensible for such actions to take the place of learning?!

I ask therefore if this the true meaning of "Didan Notzach" - our way of expressing our victory!? Acting in such a way today and yesterday - for hours on end screaming "Didan Notzach" - is meaningless. Crowds are standing around with pride, doing nothing - as opposed to sitting and learning Torah. When one wants to show that he is a Chossid he does so by continuously singing "Didan Notzach!?"

At 3:00 p.m., the books arrived in 13 crates plus assorted sacks. Agudas Chassidei Chabad members brought them to "the lower Gan Eden" outside the Rebbe's study; while sending a number of them, including Mizmor LeTodah (significantly entitled, "A Song of Thanksgiving") and Derech Emunah, to the Ohel.

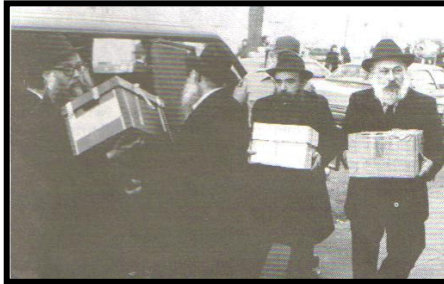
On that day a group of Chassidim came to congratulate the Rebbetzin Chaya Mushka on the occasion of the return of the Seforim. In discussing the subject, she mentioned a few times that "now is the beginning of a new point in time."

On Thursday, the 5th of Kislev, the Rebbe gave instructions to reprint Derech Emunah, authored by

The Seforim Come Home

2 Kislev 5748

It was not until the 27th of MarCheshvan 5748 that the Federal Court issued a special order for the actual return of the books. The joyous news spread like lightning. Temimim everywhere began to stream toward "770". Outside, the sidewalk overflowed with jubilant, dancing Chassidim. From the first moment that the Rebbe received word of the court decision, he was filled with rejoicing. As Minchah approached, a crack ad hoc construction team of volunteers hastily assembled the raised platform customarily used by the Rebbe during Tishrei.

On Monday, the 2nd of Kislev, excitement mounted with the knowledge that the books would be coming that day.

The Rebbe went to the Ohel at 2:00 p.m. prior to the arrival of the Seforim. The Rebbe asked that when the books arrive in 770 a few of them should be brought directly to the Ohel.

As the Rebbe left to the Ohel, a number of Bochorim were standing outside. The Rebbe expressed his dissatisfaction, saying that the victory of the Seforim was to learn them, not just to stare as they arrived:

Part Two: The Victory

answered "Return to your city, and gather all the Jews and tell them to prepare themselves, and when I see the evil spirit approaching, which wishes to endanger the Jews, I will alert you. Then, come with all the assembled Jews who should be prepared with all sorts of noisy instruments. They should then stand near me, in the path of the evil spirit, and they must shout." What should they shout? "Didan Notzach – Victory is ours!"

When one needs God's help, and prays for His help, he should cry out "Didan Notzach!" In what case should they cry out Didan Notzach? When they need to expel the evil inclination.

* * *

How the Good Spirit Can Prevail

12 Teves 5747

In this talk, at the conclusion of a full week of celebration, the Rebbe explains the lessons to be learned from the episode in our service of Hashem

Everything must have a source in Torah, to avoid any theoretical doubts from the evil inclination. Firstly, it has been mentioned many times the teaching of the Jerusalem-Talmud and other Torah sources that "all subjects are fully expounded in Torah." But the subjects are dispersed in many places, so if one doesn't find it in one place in Torah, he must search in another place. To the extent that the Talmud says, "If a subject in Torah appears lacking, it is because of you" – you haven't searched enough. If you search properly, you would find its place in Torah.

The following story is told in the Midrash Rabba-Kedoshim: A Talmudic sage was approached by a spirit, and it identified itself as a good spirit. To prove its good intentions, it told the sage that it was a spirit which resided in the local river, and it had guarded the area all the time, so the Jews could use the river and the area, so that nothing undesirable should occur. But now, the spirit had been informed that an unholy spirit was planning to come to make trouble for those who came to use the river, and it intended to bring along its helpers to wrest control of the river, of the area. So the Sage asked the spirit "What do you want from me?" The spirit

Part Two: The Victory

essential fact that 'Hanassi Hu Hakol'. So too increase and victory revealed will appropriate to the charge.

Rabbi Yehudah Krinsky introduced the guest speaker, the lawyer in the Seforim case, Nat Lewin.

Mr. Lewin said that he was very moved by the victory, pointing out that in the world at large, the side which is victorious in a case celebrates the following day only; whereas in Lubavitch, the celebration had already lasted three days.

Rabbi Shlomo Cunin made note of the fact that the plane on which he'd come from Los Angeles to New York had been filled with Chassidim who came immediately upon hearing the good news.

Rabbi J. J. Hecht spoke about the miracle of the day – that only Hashem knows how great the miracle is. He concluded that this is a taste of the Simcha that we will experience with the coming of Mashiach Tzidkeinu.

The Piamenta Band resumed playing music, the benches and tables were removed from 770 and the dancing began, continuing all night.

* * *

Celebration and Seudas Hoda'ah

7 Teves 5747

On Thursday 7 Teves 5747 a Seudas Hoda'ah was arranged by Rabbi Meyer Harlig in 770. A huge sign in Hebrew hung across 770 expressing the greatness of the day. Shluchim and Temimim from far and wide filled the 770 building.

Rabbi Sholom Ber Hecht began by reviewing the last Sicha which the Rebbe had said. Rabbi Meyer Landau spoke of the significance of a Seudas Hoda'ah.

R' Yoel Kahn explained the greatness of the event based on the teachings of Chassidus: "The imprisonment of the Alter Rebbe came about through a 'Kitrug' against the teachings of Chassidus, against the 'light' which was being spread by the Nassi Hador of that generation. Thus with the release of the Alter Rebbe from prison, Chassidus took a new step to a point that had never been reached before; it was now more accessible and on a higher level. However in our days, the 'Kitrug' hadn't been on the 'light' of Chassidus – but rather on the source of light, the Nassi himself. The question being called into judgment was recognition of the

Part Two: The Victory

Trip to the Ohel with Pidyonos

7 Teves 5747

The next day the multitudes began to flood 770, each person writing a Pa"N and sending it into the secretariat. Many Bochurim called people they knew from Mivtzoim to collect their names and their mothers' names. There was a list of more than one hundred thousand children from Tzivos Hashem.

At 2:00 p.m, there were crowds of Chassidim gathered around the door of "the lower Gan Eden" waiting to see the Rebbe on his way to the Ohel. R'

Chaim B. Halberstam was prepared with a microphone, hoping to hear a Sicha from the Rebbe. Last second papers were thrown in from all sides, and brought in by the secretaries. At 2:40 p.m., four men walked out, each carrying bags of the Tzedakah money, followed by secretaries carrying eight (!!) bags of Pa"Nim to the back of the Rebbe's car. The Rebbe then walked out with a shining face, bringing excitement to all those around.

* * *

A Special Time

6 Teves 5747

On Wednesday, 6 Teves, upon returning from the Ohel, the Rebbe came into the upstairs "zal" for Minchah and Maariv. He looked around the room, and then began to say a Sicha that lasted approximately 7 minutes. "This is a time of favor and mercy; everyone should send in Tzedakah together with his/her name and his/her mother's name, to be brought to the Ohel tomorrow ... Since there won't be time to read every letter - they will be put directly on the Tzion - there is no need to be embarrassed by your requests, for you are writing directly to Hashem through the Nassi Hador..."

The Rebbe added that those who are in other places where other Tzadikim or Jewish leaders are buried can go to their gravesites and ask for Brachos as well.

* * *

Part Two: The Victory

The broader implication of the court's decision is not only that such charges are wholly false, but that we must do more! We must now expand the library and make maximum use of its books. We must be filled with great joy which bursts all limitations and nullifies all restrictions on our spiritual life! This joy must infuse our action and influence all that we do to become messengers of G-d and transform every Jew to be an emissary of righteousness!

Start, said the Rebbe, by making your own home a place where Torah study is increased. So, too, increase in prayer and all mitzvos, beginning with charity and good deeds. All of you will accomplish great things for the sake of Heaven!

After the sicha, as the Rebbe was leaving he looked with a smile at a bochur who screamed, "Ad mosai!" The Rebbe went up to his room while outside 770 they continued to dance with even more zest and enthusiasm than before.

* * *

The Spirit of Yaakov Revived

5 Teves 5747

In the midst of the dancing, the Chassidim were taken by surprise when the Mazkirim announced that Minchah would take place downstairs in the big shul. (In that period, the Rebbe customarily davened Minchah in the small "zal" upstairs; only during the month of Tishrei would the Rebbe daven downstairs.) Immediately, the special "bimah" used during the month of Tishrei was erected.

At 3:15, the Rebbe entered the shul. All of 770 was in a state of ecstasy as Chassidim sang, chanting, "Didan notzach!" The chazzan and the crowd began "Ashrei", to the tune used in Kaddish at the children's rallies. The chazzan's repetition was done using Yomtov tunes. Before Chazaras Hashatz, the Rebbe requested a Chumash; after Minchah, the Rebbe started to give a Sichah that lasted approximately a half-hour, during which he emphasized the trial's moral implications. He said that what had transpired was meant to spur us to reach new inner heights; in order to get there, it was necessary that there be opposition, created in the form of an attack. It was as if the charge had been that Agudas Chassidei Chabad is not a living, active entity; that we are not studying the manuscripts and books, and that we are not strengthening Yiddishkeit. These arguments were presented in an American courtroom to provide a basis for answering the legal question, "To whom do these things belong?"

Part Two: The Victory

On Shabbos Parshas Vayigash, 9 Teves, when he came down for Shacharis the Rebbe strongly encouraged the singing of "V'samachta B'chagecha", until he reached his place. The Rebbe also strongly encouraged the singing of "Kel Adon" to the tune of "Didan Notzach".

On Sunday, 10 Teves, during the customary "Divrei Kivushin" (words of critical inspiration) after Mincha the Rebbe asked that all those who participated in the festivities should report. The Rebbe expounded on the words of the Ramah, "A good heart drinks constantly". He added that the true return of the Seforim comes through establishing Chabad houses to strengthen the active expression of Torah, Avodah, and Gemilus Chasadim...

* * *

Didan Notzach

weekly Parsha. These days are remembered as the "seven festive days" in honor of "Didan Notzach".

The following is from a diary of one of the Temimim in 770 at the time:

"...Those first moments when the news arrived in the upstairs Zal are indescribable. The Temimim immediately went out to the 770 courtyard and began dancing. Someone had already prepared mashke, and it was then that the first somersaults were made....

As word spread, teachers and students from all of the institutions in Crown Heights began to stream to 770, with the neighborhood's residents joining them. The circles dancing around 770 began to grow, and collections were taken up to provide mashke. (One person gave over \$1000 for mashke.)

Rabbi Yehuda Krinsky arrived one half-hour later with the forty-page verdict in his hand; now it was known that there really was a "Didan Notzach".

The Mitzvah tanks circled around Crown Heights calling out on megaphones, "Didan Notzach".....

R' Krinsky and R' Binyomin Klein entered the Rebbe's room and emerged very pleased. "Didan Notzach" was heard continuously through the microphone in 770. The Piamentas and R' Eli Lipsker played music through the entire night...

The celebration continued for the next seven days, just as it had when the Alter Rebbe was freed from prison; the Chassidim danced and tumbled in the streets of Peterburg....

"Such joy was not seen at Simchas Bais Hasho'eva or Simchas Torah..."

Part Two: The Victory

Didan Notzach

5 Teves 5747

On Tuesday morning, 5 Teves 5747 at 11:00 a.m., the courthouse contacted Rabbi Yehuda Krinsky to tell him that a verdict has been issued and that he should come to receive it. The lawyer Mr. Nat Lewin, made an effort to inform the Rebbe of the victory. He called Rabbi S.Z. Gurary to relate the news; R' Gurary then called Rabbi Binyomin Klein, who immediately entered the Rebbe's room to notify him that "Didan Notzach".

The news of the verdict spread in a flash. Many Chassidim worldwide, as well as admirers of the Rebbe

Rayatz and all those seeking truth and justice, joyfully acknowledged the ruling of the New York Federal court. The judgment recognized Agudas Chasidei Chabad and the Chabad community as the unqualified owners of the library and any other parts of Lubavitch World Headquarters – 770 Eastern Parkway, as the wish of the Rebbe Rayatz.

A large crowd quickly gathered in front of 770. Everyone began dancing and saying "L'chaim". The celebrations continued for the next seven days. Each day, the Chassidim were fortunate to hear a Sichah from the Rebbe explaining lessons learned from the victory and the

Part Two:
The
Victory

Didan Notzach

Signs of Victory

19 Kislev 5747

Even before Hei Teves, the Rebbe hinted to the victory a few times: During a Farbrengen on 19 Kislev 5647 the Rebbe said, "...we must build houses of Torah, Tefillah, Tzadakah... in a way of 'Didan Notzach' by going out and conquering the entire world..."

On Chanukah that year, when the Rebbe spoke about the redemption of the Alter Rebbe, he used the expression that "the hand of the Chassidim is on top [i.e., emerge victorious]."

The following Shabbos, the Rebbe said that there would be good tidings for the Jewish people for "good news has been reported."

* * *

Part One: The Trial Period

Niggun "Didan Notzach"

10 Shvat 5746

During that period, the Chassidim added the words, "Didan Notzach" to an old Chassidic melody. The Rebbe encouraged this very much.

The Bochorim began singing the Nigun occasionally, such as when the Rebbe would enter and leave 770. It was first sung at a Farbrengen on Yud Shvat 5746, and the Rebbe encouraged it very much. From then on, the Chassidim sang "Didan Notzach" very often.

* * *

Didan Notzach

Chassidim across the world joined in prayer for a favorable outcome to the court case.

On one of the days in which the court was in session, the Chabad community in Paris made a Farbrengen, taking on new resolutions in order to give Nachas to the Rebbe. They sent the details to the Rebbe. When the letter arrived, the Rebbe was returning from the mikveh with plans to go to the Ohel; but upon receiving the report, the Rebbe returned to 770.

In January 1986, the two sides completed their post-trial submissions, and awaited a decision. Judge Sifton had a reputation for being methodical and careful. He promised a judgment within three to four months. This seemed like a long time to wait. Then, almost immediately, Sifton was called to preside over a Mafioso criminal trial, and months began to drag by without a verdict.

* * *

Part One: The Trial Period

with Jewish precepts, had amassed a magnificent library of Judaica out of communal funds for his own personal gain and that of his immediate family.

Yet Chabad's board members and attorneys knew that it would not be easy to prove this in court. For one thing, more than thirty-five years had passed since the Previous Rebbe's Histalkus, and it was doubtful whether the pertinent documents would be available. Furthermore, this kind of legal case had few precedents, and it was hard to discern how Judge Sifton, unfamiliar with Chassidism and Lubavitch's history, might interpret the facts. Finally, Agudas Chassidei Chabad had decisively rejected any notion of compromise with the defendant on the issue of the library's ownership. It would be necessary to win a complete and unequivocal verdict in Lubavitch's favor.

The trial lasted twenty-three court days and was a fascinating spectacle. Each morning, an old yellow school bus arrived at the federal courthouse in downtown Brooklyn bringing dozens of Chassidim. They lingered in the hallway, reading Tehillim, and then filed into the courtroom. Throughout the trial proceedings, there were many striking images. The Stars-and-Stripes at the rear of the courtroom provided a dramatic backdrop for the dark suits of the Chassidim, who had drawn lots to see who would be privileged to attend the trial. As in an Orthodox Jewish synagogue, men and women sat on opposite sides of the courtroom. Bearded old men shuffled through space-age metal detectors. The courtroom was jammed with Jewish litigants, spectators, and even the court reporter all presided over by a non-Jew: Judge Charles P. Sifton.

Throughout the duration of the trial the Rebbe went almost every day to the Ohel, to daven at the Tzion of the Previous Rebbe for success in retrieving the Seforim.

Didan Notzach

Chassidim alike – waited eagerly for the defendant to return the books, but he did not.

Thus on August 5, Mr. Lewin filed a lawsuit on Chabad's behalf, asking for recovery of the books and alleging "conversion and trespass." On August 23, the defendant counter-claimed for a judgment that all four hundred books, as well as everything else in the entire Lubavitch library, belonged to him and his mother. His argument was simple: as the Previous Rebbe's grandson and natural heir, he was entitled to the library, which was his grandfather's private property. On September 23, he filed an "answer and counterclaim", with his mother involving herself as an intervening party. On October 2, he filed for a jury trial, but the court denied this. On October 23, his mother filed and demanded a jury trial on all issues, but her motion was likewise denied.

Meanwhile, Lubavitchers unobtrusively continued to buy back the 120 books that the defendant had already sold.

The case was assigned to Judge Charles P. Sifton. He saw the case as important and far-reaching, more than merely an internal dispute between the followers of a prominent deceased Jewish leader and his heirs for possession of a priceless library. Sifton recognized that the disagreement not only directly involved the Chabad community, but also touched on a far more fundamental question: Are Jewish leaders – particularly spiritual leaders – essentially private individuals, able to do as they wish with funds given to them; or are they, rather, public figures guarding a sacred trust and therefore indivisible from the community in their responsibility to it?

Lubavitchers knew that the traditional Jewish answer was unequivocal. It was unthinkable that the Previous Rebbe, who had sought to live his entire life in accordance

Part One: The Trial Period

Visits to the Ohel

The Trial Peiriod

Leading members of Agudas Chassidei Chabad first consulted rabbinical authorities, who advised them that appeals could be made to a governmental court if justice could not be effectuated in a Jewish court. Receiving legal advice, they decided to obtain a temporary restraining order in the hope that this would resolve the matter.

Representing Chabad, Rabbi Yehuda Krinsky decided to work with Nathan Lewin, a prominent attorney in Washington, D.C. On Monday, July 29, they went to the Brooklyn courthouse. Before considering any legalities, the judge asked the defendant to let the matter be dealt with by the Jewish courts. The defendant refused, leaving

Agudas Chassidei Chabad no alternative but to proceed with the restraining order.

A court messenger was immediately dispatched to the defendant informing him of the restraining order and enjoining him to refrain from selling any more books. Those in his possession were then placed in escrow in a bonded warehouse under attorney supervision. The Rebbe – and all

Didan Notzach

project be initiated immediately, adding that money had already been deposited in the bank for this purpose.

The Rebbe then asked that those who had bought any of the stolen Seforim should immediately return them to the Frierdiker Rebbe's house in Kfar Chabad and they would be returned from there to Agudas Chasidei Chabad. The Rebbe recounted a miracle which had recently happened to someone who had fallen ill, and upon returning the Seforim he was healed. He continued to say that similar things would occur to anyone who returns the Seforim in their possession; whereas for those who did not, the opposite would occur.

* * *

Part One: The Trial Period

The Leader is All

15 Tammuz 5745

On the 15th of Tammuz in a Yechidus for guests, the Rebbe once again addressed the issue of the Seforim. Raising the matter in a Yechidus expressed the Rebbe's critical concern in relation to the Seforim.

First The Rebbe established that "Hanasi Hu Hakol", meaning that the Frierdiger Rebbe has within him self of each and every Jew, old or young, in his generation.

The Rebbe then spoke about the Frierdiker Rebbe's tremendous concern for his Seforim. The Rebbe followed this by saying that even 35 years after Yud Shvat, the Frierdiker Rebbe is still "active" – and even more than previously. This is particularly so in relation to his Seforim and writings, etc.

The Rebbe continued that, "Since all of the Rebbeim bought property in Eretz Yisroel – including the Frierdiker Rebbe who bought the property on which Kfar Chabad was first settled – it is therefore recommended to purchase a building in Kfar Chabad to be named after the Frierdiker Rebbe, 'Ohel Yosef Yitzchak'. In the building, members of the Kollel would study the teachings of the Frierdiker Rebbe as well as the daily Rambam." The Rebbe asked that the

Didan Notzach

“Nyet Nyet Nikavo”

12 Tammuz 5745

Some time later during that Farbrengen of 12 Tammuz 5745, the Rebbe began the Nigun, "Nyet Nyet Nikavo", and strongly encouraged the singing. This Nigun had been sung regularly at 12-13 Tammuz Farbrengens since 5725. It has a special connection to the Friediker Rebbe and his liberation: When the Friediker Rebbe was released from prison in the year 5687, the Chossid R' Michael Dvorkin began dancing to this Nigun.

* * *

Part One: The Trial Period

children are alive, so too he is alive." Furthermore, as it states in Tanya (146b), "The life of a Tzaddik is not physical but spiritual: [his] belief, fear and love [of G-d]." Now, the books are the foundation of the Tzaddik's "belief, fear and love" and his general service of Hashem – for through learning they were all derived from the books. Therefore when one removes a book from the Rebbe's domain, with every moment he is taking a piece of the Rebbe's real life – in the past, present and future, Heaven forbid! For as stated above [regarding Yaakov Avinu], the Rebbe's life is eternal through his children (the Chassidim); and as his children are still alive, so too is he – so even now he who takes the books is taking a piece (Heaven forbid!) of the Rebbe's life which is founded upon them!

Therefore, the Rebbe said, even though it is not my place to discuss the theft, for "I am not a judge, lawyer, policeman or 'strap-holder'," I must speak about this publicly. For we are dealing with the honor of the leader of the generation, and this situation causes great pain and affects the health. Thus, said the Rebbe, I will not be at ease until this case is settled! The Rebbe expressed himself further, saying that anyone with a [stolen] Sefer in his possession was as if he was carrying a "live bomb" which could explode at any moment.

The Rebbe stated with great emphasis that no one should try to buy back the books. Nonetheless, the Rebbe made it clear that any innocent buyer who had unwittingly purchased an item from the Lubavitch Library would be fully reimbursed by Agudas Chasidei Chabad.

* * *

His Children are Alive

12 Tammuz 5745

The first time that the Rebbe spoke about this affair in public was at the Farbrengen of Yud-Beis Tammuz, 5745. The Rebbe reminded his audience of the tremendous dangers to which his father-in-law had exposed himself in order to retrieve the library from Soviet, and then Nazi, hands.

B.G. had argued that the Previous Rebbe's real motive in establishing the library as public (rather than private) had been to fool the authorities at the time, in order to be able to remove the library from Europe.

Referring to this argument, the Rebbe was moved to comment, "This is an incomparable Chillul Hashem!" He explained that to say that a Tzaddik would say anything other than the truth, for any reason, is disrespectful and a great Chillul Hashem. Even if to the untrained eye it may appear that he'd had halachic grounds to do so, while an average person might have done so, he cannot compare himself to the level of a Tzaddik and leader of the generation.

The Rebbe emphasized the passage in the Talmud (Taanis 5b), "Our forefather Yaakov did not die; as his

Part One: The Trial Period

this war is not about Seforim, it is about this chair (i.e., the Rebbe's leadership)."

* * *

Didan Notzach

she had given B.G. any permission to take the Seforim, the Rebbetzin denied the account as totally false.

Meanwhile, it was then learned that B.G. had already begun selling some of the four hundred books he had taken from the library.

Dealers in Europe, Israel, and the United States were very much interested in them. One Passover Haggadah dating back to 1757 was sold for \$69,000 to a Swiss book dealer, who soon found a private buyer to pay nearly \$150,000 for it. Later, Lubavitchers learned that B.G. had approached the famed Christie's auction house in Manhattan, but the Christie's staff was suspicious and turned him away.

Despite his own father's urging, B.G. repeatedly refused to return the books, so the Rebbe himself intervened and asked for the return of the books quickly and amicably. "They belong to the community and will ultimately be restored to their rightful owner," the Rebbe insisted.

The sight of the books on the open market for private gain pained the Rebbe very much. He said that the library was not for private use, but had been established for the use of the public. Indeed the library also has books of non-Torah content for the benefit of non-Jewish users.

It was clear that the Rebbe involved himself in this case not only to retrieve stolen Seforim. This was a decree attacking the essential leadership of Lubavitch. In Yechidus, The Rebbe expressed his distress to R' S.Z. Gurary: "You should know that this is a war against all of the Rebbeim." The Rebbe then mentioned each of the Rebbeim by name and began to pound on the wall. Pointing to his chair, he said, "And you should know that

Part One: The Trial Period

Preface

Background of events

In the winter of 1985, the Lubavitch Library staff noticed that valuable books were beginning to disappear from the shelves. It soon became obvious that some of the library's volumes rare Kabalistic and biblical commentaries were missing.

Efforts were taken to discover who had been taking the books; but all of these proved fruitless – until a hidden camera was installed. For several weeks, the camera's videotape was blank; then the image of the Previous Rebbe's grandson B.G. – Who had long since parted ways

with the Lubavitch movement and with Jewish Orthodoxy altogether – appeared. The videotape showed him entering the library's basement late at night and leaving shortly afterward – carrying a full shopping bag.

When B.G. was asked to return the books he refused, arguing that he had been granted permission by his mother and aunt (the Rebbetzin) to take whatever he wished from the library. The books were his, he insisted, and he intended to sell them at a good price. When asked whether

Part One:

The Trial

Period

Index

Part 1: The Trial Period

Preface	
Background of events	9
His Children are Alive	
12 Tammuz 5745	12
Nyet Nyet Nikavo	
12 Tammuz 5745	14
The Leader is All	
15 Tammuz 5745	15
Visits to the Ohel	
The Trial Peiriod	17
Niggun "Didan Notzach"	
10 Shvat 5746	21
Signs of Victory	
19 Kislev 5747	22

Part 2: The Victory

Didan Notzach	
5 Teves 5747	25
The Spirit of Yaakov Revived	
5 Teves 5747	28
A Special Time	
6 Teves 5747	30
Trip to the Ohel with Pidyonos	
7 Teves 5747	31
Celebration and Seudas Hoda'ah	
7 Teves 5747	32
How the Good Spirit Can Prevail	
12 Teves 5747	34
The Seforim Come Home	
2 Kislev 5748	36
Mitzvah of the Day	
5 Teves 5749	39

appreciation to R' Dovid Zaklikowski for allowing access to the Lubavitch archives/Chabad.org.

We turn to our Father in Heaven with fervent prayer and earnest request, that in the Zechus of the "koch" in learning the Rebbe's Torah and walking in His paths – and particularly "...as if the story's subject stands before you" – may we all merit soon to the main "Didan Notzach" with the coming of Moshiach Tzidkeinu, and we should merit to see "Ohr P'nei Melech Chaim", immediately Mamash.

Vaad Talmidei HaTmimim Haolami

Yom Habahir 14 Kislev, 5767
Beis Chayeinu – 770
Brooklyn, NY

In the second part, "The Victory", we present the following clips: The news of "Didan Notzach" – 5 Teves, 5747, Joy of the Chassidim, Minchah and the Rebbe's Sicha; the Rebbe's words on the "Eis Ratzon", the giving of Pa"Nim and the trip to the Ohel; "Seudas Hoda'ah"; The Rebbe's Sicha of 12 Teves, 5747; the return of the Seforim to 770, 2 Kislev 5748; and the Rebbe's Sicha and distributing dollars to participate in "Kinyan Seforim", 5 Teves, 5749.

The Booklet

In this booklet, we present only that which is relevant to the video; it is not intended to tell the complete story of the victory.

As such, included as an appendix are expanded excerpts from the Sichos presented in the video.

As well, we present here some of the flyers that circulated at the time in order to arouse the Chabad Chassidim with regard to the situation then.

In the year 5752, Talmidei Hatmimim in 770 published a booklet in honor of Hey Teves, a collection of the Rebbe's Sichos that had been said on Hey Teves from the years 5747-5751.

When a copy of the publication reached the Rebbe, he proceeded to write on the booklet itself in these terms: "May it be His will that it should have a completely positive effect, etc., I will mention it at the Tzion."

Much of the content of this booklet was collected from the publication "Didan Notzach", and we offer our thanks the author, R. Shmuel Lubetzky, for his permission to print the material in this booklet. We also extend our

Introduction

In conjunction with the twentieth anniversary celebration of Yom Habahir Hey Teves, 5747, the day on which "Didan Notzach" – we were openly victorious in the eyes of all the nations (in United States Federal Court), retrieving the books and manuscripts of our Rebbeim that had been taken from the Lubavitch Library; which is something so central and basic to our generation, "dor hashevi'i" – as the Rebbe has established this day as a "Yom Segulah" and an "Eis Ratzon", a special and auspicious time –

We now present a special video titled, "Didan Notzach". To fill out the picture – and add details that might be missing in the video – we include this booklet which offers a basic outline of the events presented in the video.

The Video

The video is divided into two parts: "The Trial", and "The Victory".

From the period of "The Trial", we present the following video clips: "Hu bachaim" and the Nigun "Nyet Nyet" from the Farbrengen of 12 Tammuz, 5745; "Hanasi hu Hakol" from the general-Yechidus on the eve of 15 Tammuz, 5745; the Rebbe's trips to the Ohel from the period 5748-5749; the Nigun "Didan Notzach" with the Rebbe's encouragement from the Farbrengen of Yud Shvat, 5747; and "Signs of Victory" from the Farbrengen of 19 Kislev, 5747.

©

Published and Copyrighted by
Vaad Talmidei Hatmimim Haolami
770 Eastern Parkway, Brooklyn N.Y. 11213
Tel: 718.771.9674 · Fax: 718.363.1774
Email: Vaadhatmimim@gmail.com

5767 · 2006

Printed in the United States of America

Printed by:
The Print House
538 Johnson Ave.
Brooklyn N.Y. 11237
(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס
ע"י
חיים זלמן בן קיילא
יוסף יצחק בן מרים רבקה
שמואל בן חנה רבקה

Didan Notzach

**The struggle and victory of
Hey Teves 5747**

- Supplement to Video -

Published by the
Vaad Talmidei HaTmimim Haolami
770 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213